

R.M.I.4°

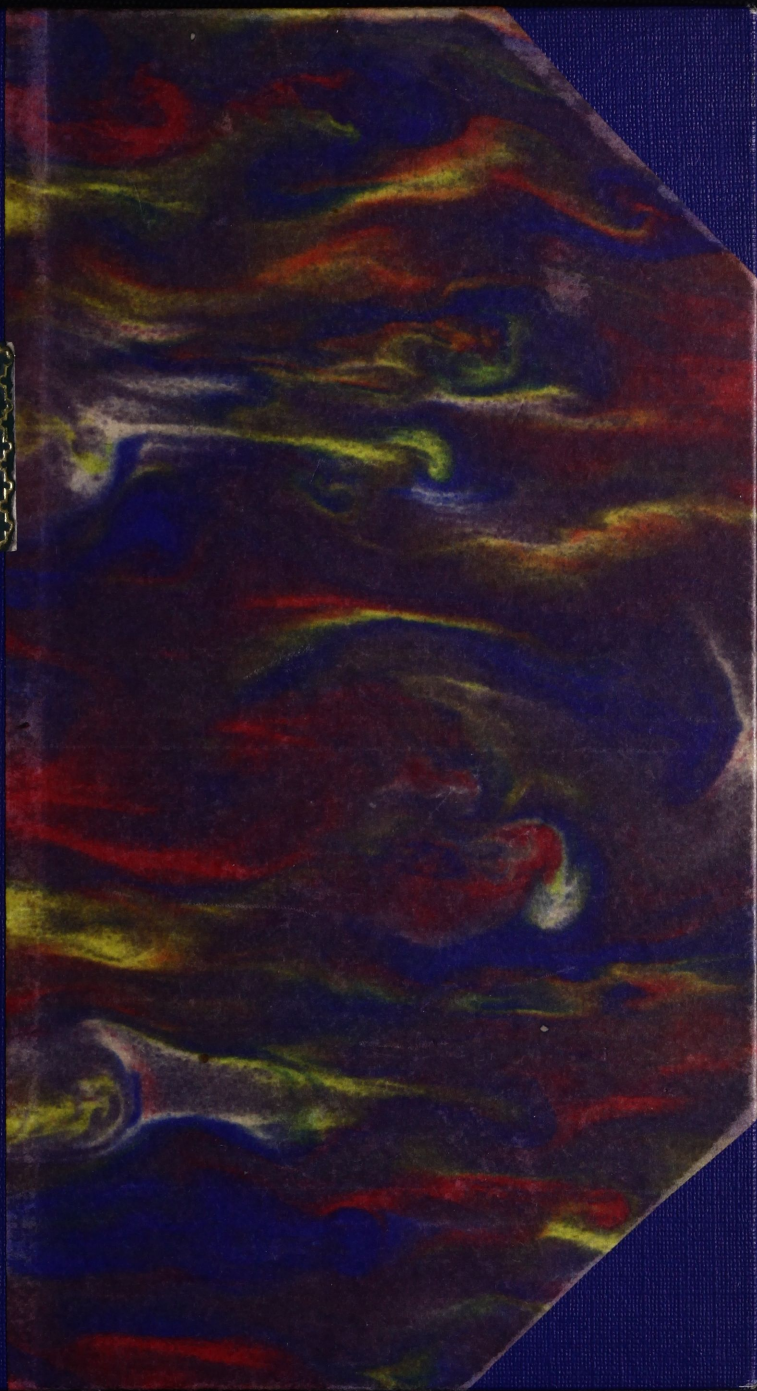
182

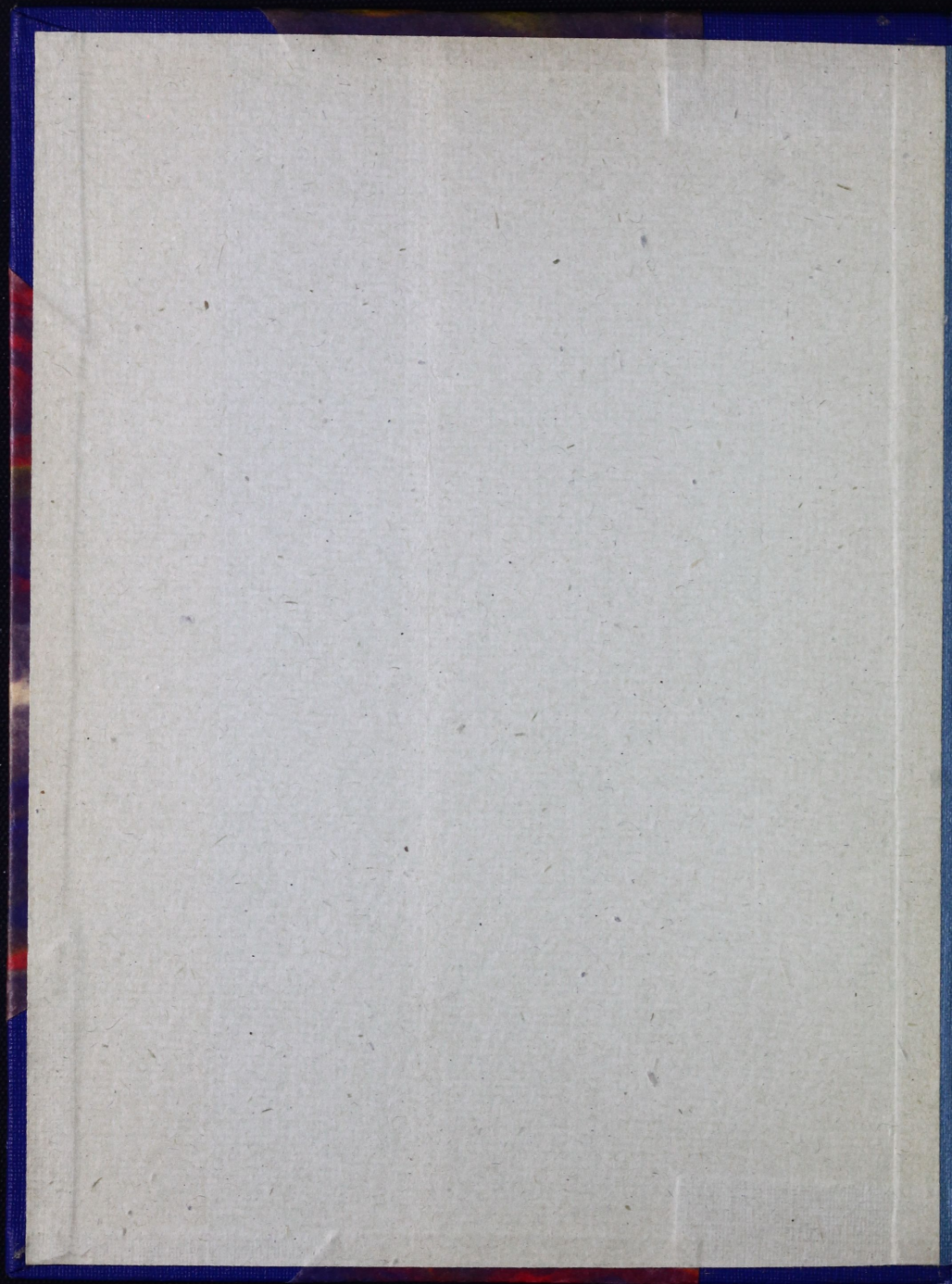
Illyefalvi

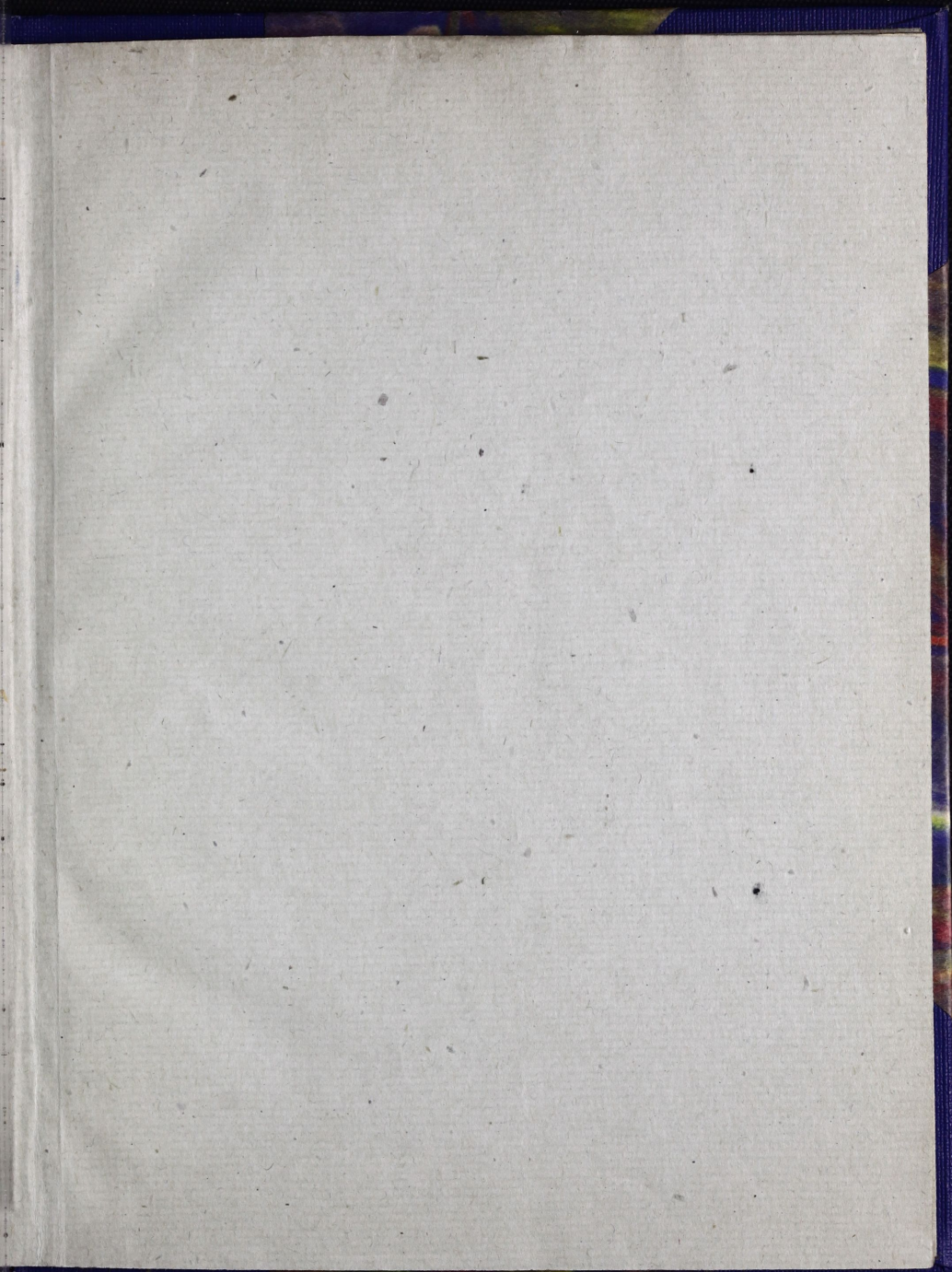
Jephtha tragödiája

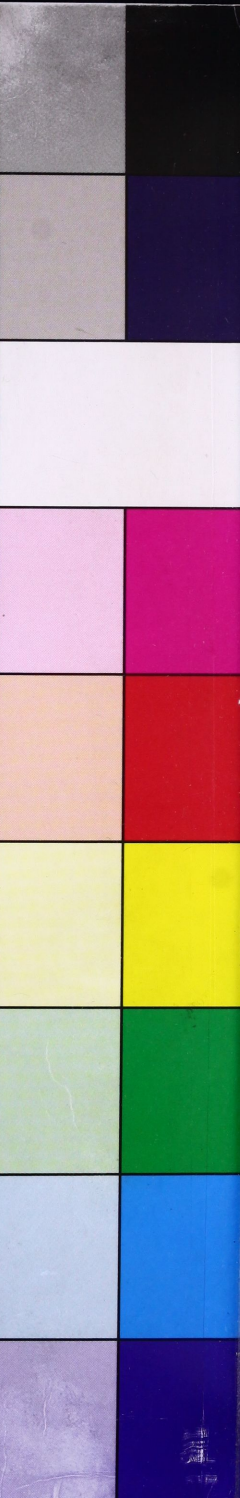
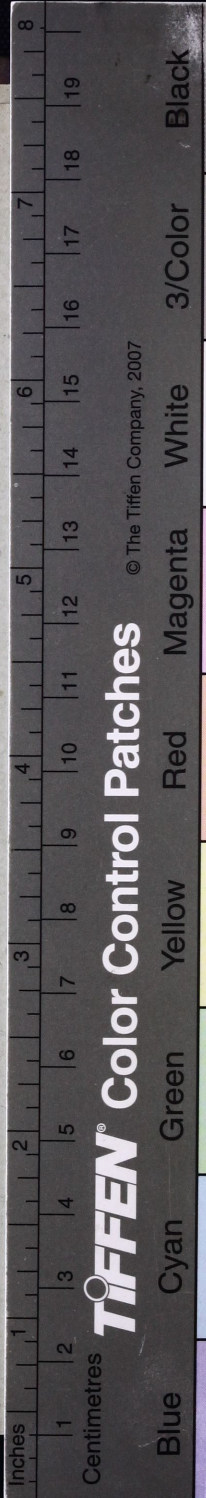
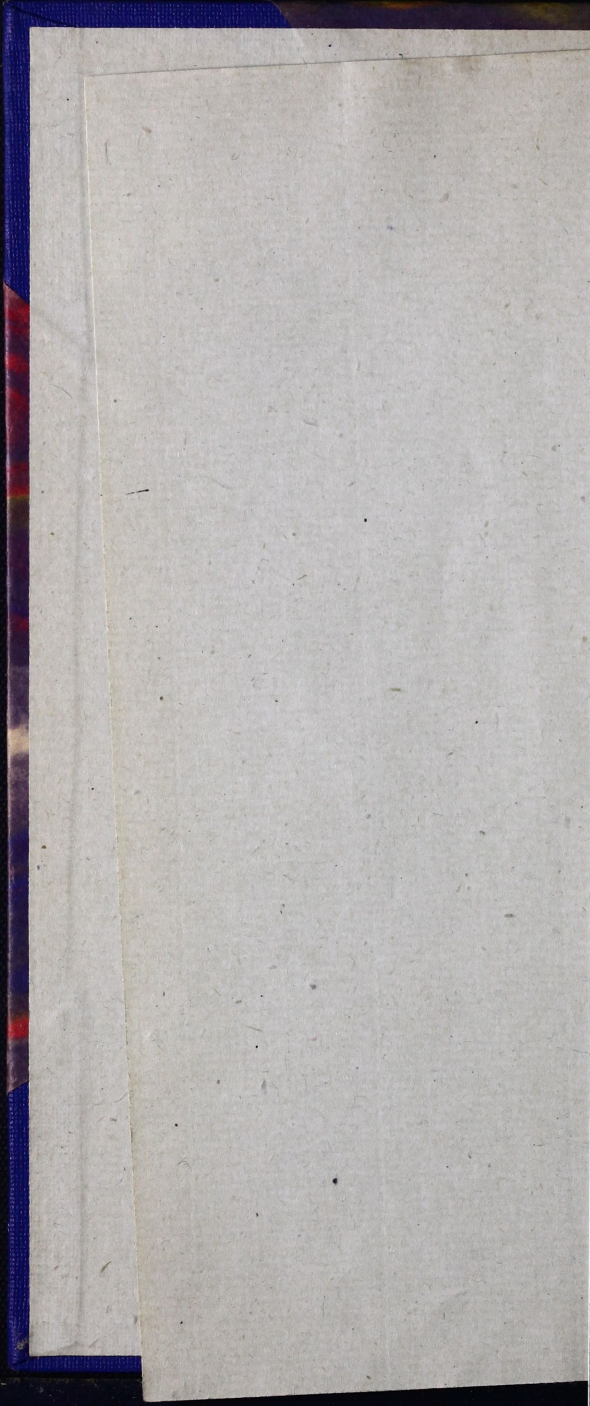
Kolozsvár

1597

182 a
IEPHTA
SIVE TRAGOEDIA

Iephte, ex Georgio Buz

CHANANO VNGARICIS VERSI-

bus reddita in gratiam spectabilis ac Magnifici

D. D. Francisci Kendi de Rhadnot,

filiolæq; eiusdem festiuissimæ

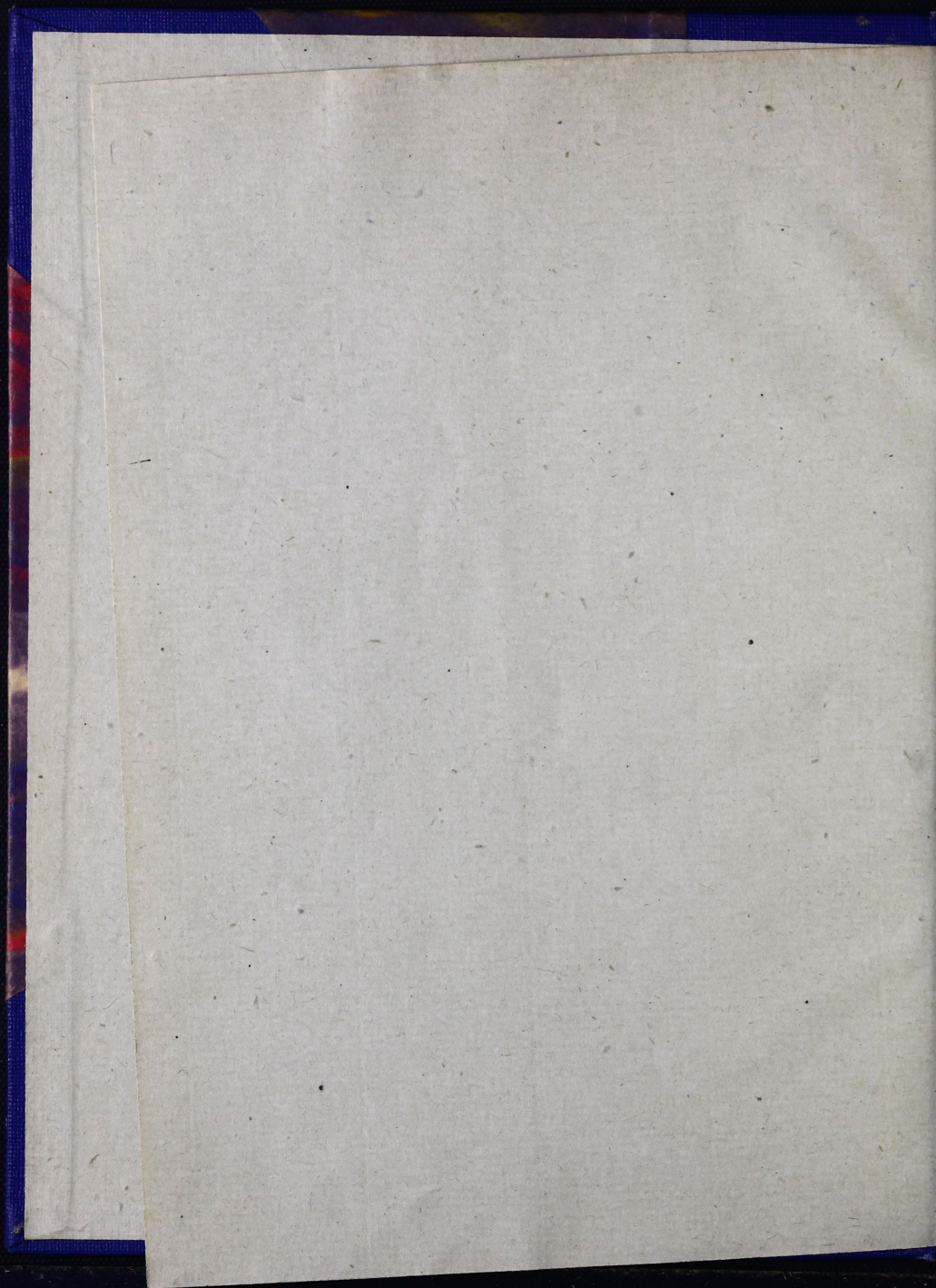
Sophiæ Kendi.

AD NOTAM LVCRETIAE.

Stephano Illyefaluino interprete.

Nyomtattatot Colosúarat; 1597. Eftendöben.

IEPHTA SIVE TRAGOEDIA

Iephtę, ex Georgio Buz

CHANANO VNGARICIS VERSI-

bus reddita in gratiam spectabilis ac Magnifici

D. D. Francisci Kendi de Rhadnot,

filiolæq; eiusdem festiuissimæ

Sophiæ Kendi.

AD NOTAM LVCRETIAE.

Stephano Illyefaluino interprete.

Nyomtattatott Colofuárat, 1597. Eftendöben.

6

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

PRIMA PARS.

BOLczek írásából egy czudadologról nektec
 Boloc lephtaról: Tőt fogadásháról, az Istenhez
 való képtelen szerelméről: Végre Leanyánac nagy fo-
 moruképpen történt kímulásáról.

Minden völgy nec hegye, Napnac éye vagyon, Ta-
 uasnac Nyára vagyon, Nincz oly jó szerencze ki sockaig
 állyon, hogy búra ne fordullyon, Minden jámbor töllem
 est maíd meg értheti, csak nekem innom adgyon.

Sokan gyönyörköttec szerelménekbe, csak mind
 ast dudollyátoc, Sent írásból, auagy bolczek leueléből
 semmi dalt nem tanultok, Job volna sirnátoc, hogy sem
 mint effele örömet követnétec.

Ebből minden hasnot vehet ömagánac, it érthet ba-
 ratfágról, Sült paraszt elméről, emberi szerzetéről, Isten
 igazságáról, Fogadás dolgáról, Vrnac szerelméről, enge-
 delmes fiakról.

Első részben álllyunc lephtaról, Hadáról, baráttya ta-
 naczáról, vgyan ot egy Pappal vetélkedésséről, Masod-
 for az Affsonról, Ismet Leanyánac nagy kegyességéről,
 s így kezdgyűc el leg első.

Lephtanac hazája Sidoságban vala, Attya Galaad va-
 la, az Varasnakis az kiben fel nőt vala vgyan az neue
 vala, Attya bűne miat segény pírong vala, nem igaz
 gyermek vala.

Fel serdült öczei kezdéc őt bolygatni, ily főual ha-
 borgatni, Hogy fattyu gyermek nec Attya marhayából
 nem illenéc részt venni, Attyafiaitól azért el budoséc, iob
 földön kezde lakni.

Vitéz modra termet bátor főue neki erős férfiu va-
 la, Vándorlóc, segényec, kóborlóc, Toluayoc mind hoz-

2
zà gyűlnec vala, títul gyűlt soc ledér mint egy feledel-
met, immar vgy tarttya vala.

Soc iót tót az Isten Sido nemzetseggel, mint két fe-
met vgy óttà, De mihelt meg hiznac vala, ottan az iò ö-
ket el kapya vala, Báluány imádásra, fertelmes életre ha-
mar térűlnec vala.

Dög halállal azért őket az Vr Isten, ehseggel veri
vala, Iambor tanítókkal Prophetác fíuáual bűnről inteti
vala. Végre tűzzel, vassal, rablással, inséggel, vgy sa-
nyargattya vala.

Mikor ísmet bűnbőlők meg térnec vala, raitoc kö-
nyörűl vala, Minden kegyességet mint régen hozzáyoc
ísmet mutattya vala, fő fő embereket kic meg fabadiczác,
hozzáyoc boczát vala.

Ackoris Sidókra Ammon nemzetsege nagy haddal
zendűl vala, Nem vala ereyec, sem Hadnagy közöttec,
igen rettegnec vala, Istenhez kiáltuán, kőuetsegen ha-
mar lephthoz kűltec vala.

(13) Soc iámbor Vitéznec ninczen tífteffége, mikor nín-
kel az Gátra, Sípšora, tzišfrára sockal többet kőltűnc,
nincz fizetés az kardra, el kél az iò legény, ha meg bódul
Oršág, lephtha példát ád arra.

Kőuetec iutánac, Vroc kőnyörgését lephthanac mon-
tác vala, minden tíftefféget, és fő Hadnagyfágot neki i-
gír nec vala, csak hogy ily fűkségben, magát hazayától
meg vonni ne akarna.

Kemény fíuál lephtha fíuuet meg mutatà nékic ighen
főlt vala, Effe feczke testec az előt engemet el kergette-
nec vala, Mi dolog hogy mostan fűkség nec ideyén hoz-
zám biztanac volna.

Kőuetec mondanac mit tehetűnc Vram de-hogy ha
iól meg látod, egy néhány femélyre valo haragodért, nē
iò többít vtálnod, Mostan meg tíftefnec Rokonid az előt
ha

ha meg czuffoltac téged.

Iephra monda meghis különbben veletec én soha nē indoloc, Hanem ha en hozzám ió sűuel iöttetec nekem fel fogadgyátoc, Ha az ellenséget Isten kézbe adgya, hogy engemet vraltoc.

Köuetec állánac, közted és közöttűnc az Isten bizonságunc, bár mingyarást raytunc boššuyát meg állya ha téged nem vralunc, csak hogy ne mulassunc, mert az idő nem hágy, ellenség vagyon raytunc.

It ió meg tanólni hogy emberfegésé mindeninknec ió lenni, ha semmit nem adhatz, nem ió kemény sűual senkit keferíteni, nem illic mingyarást az Atya bűneiért valakit pírongatni.

Ki tudgya az Isten kotzkádat fordíttya vesélyed köuetkezc, Nem léssen mit tenned hozza folyamodol, talám rád emlekezc, kezdé pírongani ha meg mongya hogy mégh sűuében nehezködic.

Köüeteckel Iephra az mely nap immaron indulni akar vala, Az éten étzaka felesége czoda álmokat látot vala, ki miat sűuében vgyan beteg vala, vgy veselkedic vala.

Nem tudom mi legyen Leanyanac Annya így kezdé beszélgetni, félec romlásunkra hogy az ió ferencze kezd minékűnc fordulni, az minemű álmot én ez éyel láttam, ha kel álomnac hinni.

Vgyan meg nem tudom mondani, az képét mely igen meg iyettem, még mostanis vgyan reskettec beléye, nem tudom mire vélnem, mégh nyeluem sem írhat, vgy az mint kellene, oly igen meg reműltem.

Oh sűp Czillagoknac, Napnac, Hóldnac Vra, Iacob, Isaac Istene, kérlec az en álmom ha mi vesélt jelent téricz ellenségűnkre, Vramnac sennékem, édes Iphiseknec, ne legyen vesélyűnkre.

Ez egy kis Leányom többis nincz ennékem, ebbē va-
gyon örömem, Ettől házam népe hogy el czemeteznéc
az vala reménységem, Vénységem lltápyát kérlec én Istenē
el ne vegyed en töllem.

Leanya hogy halla, maga édes Anyám mōda czodá-
lom dolgod, Iobban adgya lsten, ne hidgy az álomnac, fe-
leicz el bánatodat, Ne fély semmit attól, légy io remén-
ségben, boczáfd vígan Attyámat.

Annya monda néki, oh édes gyermekem, akarnám
ha lehetne, De hogy esembe iút az álomnac képi meg
posdul lelkem belē, Valamit ád Isten, de semmi iót űűē
nem iőuendűlhet ebben.

Ez éyel álomban egy Nyai Iuhót látéc, hát pástor
ot nem vala, Dűhöt eh Farkasoc nagy feme űőktekbe rai-
toc rohántac vala, Egy űegény Komondor az mint lehet
vala Iuhokat őya vala.

Tettzéc mint ha egyyic hogy űegént ne hadnám ő-
lōmbe futot vala, kotzogattyác vala Farkasoc fogokat,
töllem el kaptác vala, Czuda űőrnűképpen vgyan űe-
mem előt űaggattyác vonnyác vala.

Oh en nagy Istenem nyíluán ez az álom nem iót hoz
leanyomnac, Hogy így ne rettegyec, űokaig az halált
hoz el inkáb magamnac, iob meg halnom, hogy nem
veűedelmēt láűűam űerelmes magzatomnac.

Esesen felele Iphis az Annyánac, miért hogy így bu-
songaű: Ithon maraűthatod Attyámat talám, de semmit
vélle nem haűnálű, űőt te űírálűdoddal mind egēű Orűágra
tōb űíralmort támaűtaű.

Inkáb édes Annyám keuány iō űerenczét iőuendűl
iőt Attyámról, vgyan űűűem adgya nékem hogy békēuel
maid haza iō az Hadból, Az Ammont meg veri, és űerez
minékűnc iō hirt neuet magáról.

Esmet Annya űőla, nem engette Isten edes űiam aűt
né-

5
nékem, kiskoromtól fogva mind így volt en dolgom, val-
lyon ha volt örömem, bátor mind így lenne, csak az mi-
től félec én éltemben nem érném.

Iffiu leány valéc hogy láttam inségét édes hazám rab-
ságát, Káruallást marhánkban az ellenfeg miat fenuettéc
nagy koplalást, égetést, pusztitást, vérontást, földünkben,
láttam nagy zurzauarást,

Czak izétis soha en meg nem érzettem az édesnec
éltemben, Hanem mint hogy az víz egyyic mást ot éri,
bánatomat bú érte, Elől, vtól nékem minden felől sáuem
keserűség beldelte.

Hadban édes Battyám az minap im veset, Néném el
hólt buaban, öczém attyám fia rablágra vitetéc, Anyám
el fonnyat abba, Ammon fiaira im berelmes vram ísmet
késűl az Hadba.

Mind nagyob ezeknél az mitől most félec álom miat
magamban, Leány monda néki maga édes Anyám, illyé
félelem dolga, Mennél inkább rettegű, annál inkább hísed
az mit láttál álmodban.

Vay ha Isten adna, Affony mongya vala, hogy én fő
hirt halhatnéc, Hogy egész had népe vrammal meg iőne,
ellenfeg le vágatnéc, Ithon azonközbe valamí oly dolog
házam rayán ne esnéc.

Ne fély édes Anyám Iphis monda néki, tudom en
hogy meg iőnec, Az mely Isten őket erre indította hogy
az hadba mennyenec, vgyan azon Isten erőt ad őnékic,
hogy ísmet meg iőyenec.

Azonközbe Iephtha kőüeteckel egyyűt beiúta Gala-
adban, séllel el küldete, soc népet gyűtete Manassesben,
Massaban, vagyon igazsága, vagyon Isten véle, vagyon
nagy bátorságban.

Ammon fiaihoz kőüeteket küldé, megh nem alkhat-
tac vala, Késűlnecc két felől népet igazgattyác, rendben
állat

állattyác vala, Elől kasás fekér, bárnnyúl louag sereg,
Ammon Hadában vala.

Soc hadi ferfámtól ellenségtündöklie, mint tűz v.
gyanégh vala, Semí kékületi lephitanac oly módon, de
bátorfága vala, Az kegyes Istenhez tábor hallattyára, ily
kőnyörgést tót vala.

Haralmas Vr Isten, ki egyedül valo igaz láto Isten
vagy, Az téged félőkhez kegyes ió akaro, conduiselo
Atiya vagy, de az gonosokhoz haragos kegyetlen, ret-
tenetes Biro vagy.

Soc büntetést Wram fenuedtunc, ez kedig voltis ér-
demuncarra, Mert tölled Wr Isten élet kút feyétől, mind
el táuoztunc vala, Tökét, kőuet, Báluánt, nagy bossu-
ságodra imádni keftunc vala.

Semérem mondani hogy az okos állat magát bolon-
dult tarttya, eleuen voltára hogy az meg holt képnec ál-
dozic, aſt imádgya, két keze munkayát, ki roſſab nalla-
nál, maganál iobnactarttya.

Soc ideye azért hogy immár minket verſ, el hagyác,
de el hagyál, Nagy ſoc rabſágoctal, ſoc féle nemzettel
igen meg niomorgatál, Soc nyaualyanc vtán immár hoz-
zád tértunc, kőnyörgunc hogy mellenc ály.

Tudgyuc hogy te igen kőnyörülő Wr vagy, nem ő-
röké haragſol, Czak mi hozzád téryunc, te is mi hozzánk
térſ, ha mikor boſſonkodol, eſmet haragodrol, czak töb-
bel ne bānczunc, wram el feleítkezel.

Vallyunc bűneinket, kőnyörgunc meg boczás, az
felet aſt fogadom, Czak hogy ad kezemben az Ammon
fiat, bizony en aſt meg állom, Valamit előſer othon
meg láthatom, aſt néked meg áldozom.

Tudom hogy ſemmi ez az te ió vóltodért, de mi W-
ram kie vagyunc, Ertyuc hogy tenéked méltóságod ſe-
rént ſemmit mi nem adhatunc, De megis ſűuűnket, az
mint

7
mint tollúnc lehet, ez félével mutattyuc.

Maga gondolatlan lephtha főllot vala, végre meg bánta vala, Mert vgyanis az kí nyeluét késsen tarttya, semét iól fel nem nyittya, Nagyot kel hazudni, ha fauát fel hadgya, bűn léssen ha meg állya.

Gyermekekis othon fiac és leányoc seregél iárnac vala, Attyokért, Bátyokért siralmas éneket Istennek mondnac vala, Nem tudnac Erdélyben illyent az gyermecek, az notáya ez vala.

En édes Istenem köz főual vgy mongyác de mikor adtz oly napot, ellenség markából berelmes hazánkat de mikor szabaditod, Somfédságunc miat, im mint nyomorrottunc, te magadís iól látod.

Pharaho Királytól kiket te meg mentél, Tengeren által hozál, Az nagy pusztaságon kenyérrel, itallal, gyermekestől táplálál, Ilaac maradékít Pogán nemzetsegre, mire Vram hogy bizál.

Nagy az nyomorúság, de ezzel még sullyosb hogy Pogánnac szolgálunc, Azért téged Vram Menynec és Tengernek, Földnek Vránactartunc, sockár vallásunkkal, soc vér hullásunkkal, elegendgyél meg kérűnc.

Ha mit mi vétkeftűnc, ellened vétettűnc, te bűntes Vram minket, vagy tűzzel vagy vízzel, valamint akarod oda haytyuc feyűnket, Aft tudgyác Pogánoc hogy Báluányoc dolga, ha meg nem vered őket.

Igen örűlnec most Ammon szép Leanyi nagy reménsegeben vadnac, De bizonyal hisűnc rövid nap mind ezek siralomra fordulnac, Oltárért, Templomért, Szentek haláláért, nem sokára mást adnac.

Vaiha még élűnkben valamely űdöre egyfer aft meg láthatnóc, Hazánc szabadságát, ellenség romlását, megh egyfer meg érihetnóc, Ackor az Istennek az diczireteket örűmesben mondanoc.

B

Azon

Azon közbe két Had őssze rőppant vala, nagy suvalkodás vala, Dob, Trombita bőktől, Lo nyirítésekől az Egh hangoslic vala, Fegyver czattogástól, hegyec és az völgyec, erőssen zengnec vala.

Egyenlő Serencze két félnek foglala, mind estig tartot vala, Ammont nép soksága, lephat igazsága igen biztattyá vala, Egyic az másiknac hogy nem enged vala, sockáig hartz lőt vala.

Mint patac az földön az vér elfoly vala, rettenetes por vala, Hólt tetemec között soc sebes eleuen iaygatást téssen vala, egy véletlen dolog czoda azonközbe, ot ilyen történt vala.

Egymást hogy bistrattyác Hadnagyoc, kiáltás nagy czattogás lőt vala, Sűrő ferettségből hirtelen nagy világ feyec felet lőt vala, Ammon hogy est látà meg iyedet vala, el futamodot vala.

Sidóc bizakodnac Istent velec látyác, ellenség vtán vadnac, Hír-mondót közzüllőc aligh boczatánac, hűs fő Váraszt dulánac, Apro gyermekeket, Leant, Assonnépet mind fegyuerre hányánac.

Gazdag nyereséggel vissza tértec vala, Istent diczíríc vala, Hír-mondót azonba lephra küldet vala, Váras meg örült vala, Sűzec és fép iffiac, vtzákon Istennek hálakat adnac vala.

Kiúáltképpen Iphis Hadnagy fép leanya már vgyan repes vala, Anyaisa est véli hogy immár almánac ideye el mult volna, Serelmes Vránac Serenczeyét hallya, oly igen örül vala.

Lám rövid Vr Isten embernek élete, abbanis öröm ninczen, Ezerében egyser ha egy kedue fordúl, az is menten el megyen, Még el sem kezdheti, addég el végezi, vtánna bánat megyen.

Vagyon bodogságnac így tulaydonfsága, hamar el hi-

si ma-

9
Si magát, kíváltképpen ha mi fépet szólá nekí igen ber-
zeſti tollár, Mint az Páva madár, farkán czodálkozik,
nem tekintí rút lábát.

Azonközbe Iephtha Váraſt érte vala, minden diczírí
vala, Az előt is mint ha magát valaminec igen alíttya va-
la, Mint ha iò ſerencze csak ő tölle volna, maíd aſt
ítíli vala.

Nem gondola meg aſt hogy az Iſten őtet euel pro-
bálta vala, Az mely áldozatot néki ígírt vala, mint ha
felete vala, Honnan iőt, houa ment, ki vólt, mire iútót,
eſébe nem iút vala.

Annál inkább ſűűét begyeztette vala, hogy zengéſt
hallot vala, Kapukon utzákon hogy egy ſoualótet min-
den diczírí vala, feltéb valo öröm maíd meg érted néki
mí dologra fordula,

Attya iótét Iphis hogy hallotta vala, igen ſietet vala,
Szerelmes Attyának öröm ſép ruhába eleibe ment vala,
edes beſédeckel kít igen vár vala, őtet ſűűőzli vala.

Mihelt Iphiſt Attya meg látotta vala, míngyárt eſébe
iútà, Miczoda fogadáſt nagy hűttel Iſten nec az hadban ő
tőt vala, Ottan leannyának miként lenne dolga el arán-
zotta vala.

Feleſége álmát magyarázta vala, ottan toua fordula,
nem vőűé iò neuen Leány kőſőnetít, ſeyét földre le haita,
Valami öröme ő ſűűében vala, egyſersmind kífordula.

Vgy meg keſeredéc Iphis hogy Attyának ily pokol
keduét láta, Aſt véli hogy Attya valami dologért őt meg
gyűlölte volna, Olly nagy petyeregue ſegény könyues
ſemmel aligh ſolhatot vala.

Hogy már kegyelmednec keduét téſec euel, azért
ſietec vala, Hogy meg őlellyelec, ortzádat czokollyam
örömeſt iőuec vala, Maga edes Attyam, hogy rám nem
tekintéſ, mond meg oka mí volna.

Oda vagyunc fiam, többet nem űlhatta űemét az
kőny bé tele, Leany hogy eűt láta űockal nagyob dolgot
valamit erről véle, Ha mi dolog vagyon, monda édes
Atyam, eűűec ellenűegűnkre.

Bár vgy lenne inkább, Attya monda neki, de feyűn-
ken telic be, Oh veűet Attyánac, veűettyeb leánya, mire
iűűél elűmbe, Iphis monda neki im vgy meg ieűtél, hogy
aligh vagyoc belé.

Mi dolog legyen ez én el nem érthetem, hiűem nincz
betegűged, Hiűem Had népében ninczen oly kár vallás
nám Ammont is meg verted, Miert hát el belől hogy így
foházkodol, hogy nincz űemmi iű kedued.

Nem illik moűt tudnod édes fiam monda, ez vtán
meg tudhatod, Iphis rá felele az Iűtenért wram talám vűt-
tem ellened, Monda Attya, űemmit nem vűtettél fiam,
en vűtettem ellened.

Iphis erre űóla bizony édes Attyám ellenem nem
vűtettél, Ha vűttél volnais, nem illik-hogy azon ennyire
keűergenél, Illic iű fiakhoz űűleyec bántáfát hogy űen-
uedgyéc békéuel.

Vgyan vgy kel lenni Attya monda neki, elég iű
móddal űólál, De mennél okosban űólál annál nagyob
űebet űűuemre nyítál, Tudomis iű fiam hogy mindenkor
hozzám engedelemmel voltál.

Hát ha ninczen oka Iphis monda neki édes Atyam,
had iűryon, Nám őrűmet, haűnot, mindennec re hoztál
minden nagy vigan vagyon, ilyen nagy vigaűűg, nem
illik hogy iűmet miattad fel fordűűlyon.

Monda Attya csak aűt bűnom hogy moűt lűrlac, de
űoka nem lűtharlac, csak moűt it ne volnűl, tudom hogy
ez vtán tűb ideig lűrnűlac, Sem énmagam nekem űem
barátom ninkel, vgy bűnom hogy moűt lűrlac.

Semmi az Had dolga űnemis megyec oda bár fiam ne
űűlcz

11
félcz attól, de az minemű kárt az hadban valhatnánk,
nagyob kár vagyon ithon, Az hadban iól iárec, im felse-
ges Isten, mely igen vesztünk ithon.

Leány erre monda, ithon edes Atyám nincz kár val-
lás semmiben, Anyám egésségben, enis tisztességben,
marhánk ió szerenczében, az mint látom tuis, az Ország-
is vagyon veletéc egésségben.

Ilyen ió állapot nem busulást illet, sőt inkább hogy
öruengyűnc, Istennek imádgýunc, nagy hálákat adgyűc,
fösuényen ne áldozzunc, Isten tisztelétit még nagy do-
logértis, nem illik hátra hadnunc.

Az ki ióban vagyon, snem tudgya böczülni, az iót
az nem érdemli, Ha penig esendíc az áldozástólle, Isten
el kezdí venni, ha míg kezében vólt addig nem örülte,
hogy el kél késő sirni.

De Istentről az ki ió szerenczeyében soha ne felet-
keznéc, Ha mi nyauallyáyoc azonban történic, esmet iót
remélhetnec, Előbbi bentségért nagyob bátorfággal Isten-
hez eredhetnec.

Attya monda néki igaz elég vagyon miről hálát kel-
adnunc, Hogy minketis néktec, tőteket ki eddig még
meg marasztot nekűnc, Azért edes fiam, maid érette le-
gyűnc felsegénéc áldozzunc.

Miczoda hát Attyám, Iphis így felele az mi téged
mulattat, Mert hissem hogy illik nekem is értenem édes
Attyám bánattyát, Mi vagyon előtted, kítől nem végeff-
hed Istennek áldozattyát.

Attya monda néki erre gondom léssen édes Iphis nem
tied, nem illik tenéked férfiu dologban mindenről kér-
dezkedned, Az mi Leánt illet, leányi vóltodra illendőb
értekezned.

Mennyel inkább haza lás othon házunkhoz nincz ít
dolgod most néked, Ezennel hívatlac, mert az áldozá-

rom nákedis ot kell lenned, így el hogy ízenec, meg lásd
hogy Attyádnac mindenben bauát tegyed.

Bátor édes Atyám Leány így felele, azonban el indula, Czak izeny ennékem meg lád hogy kiutód nem le-
fien en dolgomban, Az uton mentében fegnéy ilyen
foual vgy fapododíc vala.

Oh felféges Isten, mi oka hogy Atyám illy meg változott volna, Bizony élém engem nem így feret vala, czoda ió Attya vala, Senkit gyermekéhez nagyobb kedvesséssel megh en nem láttam vala.

Im most mely haragos, mely igen kedvetlen, mely fő-
moru befédő, Nyilván en azt vélem mely igen vad hoz-
zám, mely igen busult lelki, Hogy azt tudgya talám mo-
stis hartzon vagyon oly kemény tekintetű.

De akar mi volna, csak az egy ne volna, hogy en bűnem ne volna, Azon fákad búem hogy aſt mongya nekem, hogy en miattam volna, maga tudod Iſten fűleim ellenem tudom mit véttem volna.

Oh leánzo dolog, oh nyomorult dolog íob hog y mi
mind meghalnánk, Auagy ísten velünk bár ást tötte vol-
na, ez Világon se volnánk, mert nincz hiedelmünk sem-
miben minékünk, bátor ezért álllanánk.

Akar ki ellenűnc, akar mít pattanczon, mind igaz az mi bűnűnc, vagy gonof somfédinc, vagy értetlen fogláng, Szent irás az ellenűnc, Noha gyanót gazda őmaga költ hozzánc, afitis mind el kel tőrűnc.

Inkáb hiszem bizony valami fondorlók be mondot-
tac Aryánnac, hogy gonoszéltre magam attam volna,
vagy valamit fölottac, Miért busult en rám mert en nem
vehetem semmi értelmét annac.

Nékem nincz mit tennem, nincz is miéül magam vi-
gaszállyam ezekben, Hanem hogy iól érti lelki ismeretē
hogy nincz bűn életemben, Szűemís mutatya, Istenis
iól

101
Sümb
unp
am 10. Sept
in Gomm

iól láttya, hogy semmi vétkem ebben.

Leány így ír vala, Symakos ezt hallá Attyánac egy baráttya, Monda bezzeg fiam ember leány vagy te, emberül solás vala, fő ember gyermekét, ió Anya leányát beßéde ki mutattya.

Az gonosb emberecsokat el czelegnec, de iob Isten Királynál, ő tudgya mindennec mi vagyon sáfúében, nem ál ebben Ló halál, ő perel megértűnc, és fizet meg nekűnc, sáfűgűnkben mellenc ál.

Méltán vagy méltatlan Atyác neheßségét illik fiak nactúrni, Ne sűr, eregy haza, maíd meg érttem tölle min tekereg az béli, meg izenem néked ha mi neheßségét érttem hogy volt rád néki.

Azonban lephatahoz Symakos hogy iutá illyen képpen sólt vala, Régi ió barátom édes vitéz wram, tífűteßséget tót vala, Mi dolog légyen ez, min változic fűned, mīt kénlodol magadban.

Illyen ió ferenczét, Orßág elö mentét maíd mind víßfa fordíthatz, lambor vitézekűnc, váraßi fő népűnc hogy ily pokol példát adtz, Az lelke mre mondom, hogy kiczintől fogua maíd mind sűroban iutat z.

Mi félelmed vagyon, nám meg fizetűnc az Ammō ebec nekűnc, Ez Világ mind örűl, minden téged diczır, mindenűt ió hírt hallunc, ily győnyörűségben miért ninczen réßed, maga te hoztad nekűnc.

Nagy foháßkodással lám nyomorúßág volt az Vraßág így monda, Nem itilec semmit nagyob bodogßágot mint paraßt ember dolga, kí fél husban vagyon, állatomban lakic, nem sietet fő póltzra.

Ha kompodı módra ßegény nem írhatıs, meghıs cze deßen vagyon, Zurzauart nem ßenued, házában nyugofic, nagy békeßségben vagyon, Moczkos ßép gyermekit mind korosként láttya, oly nagy örömben vagyon.

En

L. m. 18. 18.

En nem aſt itilem, ſőt bolondnac mondom Symakos felelt vala, Kí csak hon az porban, álomban, reſſſegben, barom módon űlt vólna, vékony nemzetinél ha módgya lőt volna, fellyeb nem űzet volna.

Ki tudgya az ollyant, vólté ſoha vagy nem, napya mint hólta annac, Ha mikor élnekis ninczen íſmeretec affele hon laktaknac, holtoc vtán peníg csak annyi hírec ſincz mint Demién louánac.

Mondom aſt bodognac az kí nem ſunyadot, hanem kí buyt az ólból, Magát ſépítötte ió hirt neuert ſerzet, huzolkodot az ſárból, Ennec hólta vtán hogy meg hallyon neue, bár ſoha ne fély attól.

Valamít az Iſten kegyelmefſégéből ember nec ſokot adni, Valamít emberis Világon éltére ő tölle mér keuánni, Nám mindent tenéked adot ő fellege, megh többetis kéſi adni.

Marhád, tiſteſſéged, híred neued vagy on, beczülled nagy vagy on, Nyereſéggel iártál, Ammont hogy meg verted, oly díczíreted vagy on, ha eſedbe vennéd Orſág Vra volnál, minden dolgod iól vagy on.

Meg lásd hogy Iſten nec meg íſmerd ió vóltát, meg köſönd fellegénec, Mint ha nem kellene roſi ítileddel ne veſeſd eſét ennec, Mert nagyob ellene mint háladatlanſág ninczen ő fellegénec.

Monda erre Iephra, könnyeb aſt mondani hogy ſem mint meg próbálni, az mint te beſélleſ nem kel pompaſágot ſinten vgy böczülleni, nem mondom hogy ninczē valami ió benne, ha csak kiutól kel nézni.

Noha friſſen iárunc oly keuéllyec vagy unc, mint Páua ugy lépczelűnc, De belől ſoc gondot kíc maryác ſűűnket, ſoc kínokát ſenuedűnc, Ha iobban meg nézed, nem méz hanem méreg, az mi fenyves életűnc.

Senkinec őmagát ſoha ió ſerencze oly vigan nem mutat-

mutatta, Az mit egyſzer adot hogy viſſſa nem vőtte, két annyi buual látta, Keſerűt edeſſé, édeſt keſerűe, mindenkor változtatta.

Bodognac mondátoc, külfő tífteletet mert tekintitec bennem, Hogy vgy ſűregelne c, hogy az nép im moſtan ily igen tapſol nekem, Maga belől nekem, kít meg ſem mondhatoc, oly nyauallyás en lelkem.

Symakos felele, te iő ſerenczédnec ha még mi heya volna, csak hogy tudnád venni, és ne zúgolodnál, aſtis Iſten meg adná, De kérlec tégedet, hogy eggyól nem vólnál, mond meg hól hea volna.

Im el vetet valál, ſámkiuetet valál, egy roſ Kunnyo-ban laktál, Moſt Palotád vagyon, moſt minden meg tiſtel, im elégh nagy Vr volnál, Mint az ki álmában véletlen pénzt talál, csak hamar felfordulál.

Illyen ayándéket ha nem tutzel birni igen gyarlobűű vagy, Ha nem tutz iſmerni ſem meg becűlleni, vak elmeyű ember vagy, előbi ſurdékba kiből elő rántanc, hogy viſſſa meny méltó vagy.

Czak Vrrà leheſſen más ember, ſem kárral nem gödol, ſem magaua, ſem tűzzel, ſem vaſſal, ſem vér hulláſſaual, ſemmi nyomoruſággal, ſem attyaſaual, csak elő kaphaſſon, ſem Orſág romláſaual.

Az te Vraſágod, vitézſeged vtán Orſág haſnára vagyon, Ingyen ſem keűántad mikor meg kénáltac, iő akaraból vagyon, Maíd az eghet éri hogy Ammont megverted, oly diczireted vagyon.

Im csak nem Rab valál ſ látod mire iutál, czepekéből lőttél vrrà, Pórból tekintetes, ſolgából hadnagya, ſegénſegből gazdaggà, Czak hogy ſűűed volna, ennyi ſoc áldáshoz, minden néked meg volna.

Nehez paraſt irral mélly ſebet kötözni, Iephta aſt monta vala, Ne ſáradgy bár abban, mert nincz oly bölcz

Doctör,

C

Doctör, ki ást meg gyógyíthatná, Sinte az kút feyét, tündömet, máyomat, méreg immár el fogta.

Talám könnyeb volna, hogy ha csak egy volna az miért ebben vagyoc, De bűnös is vagyoc, károm is nagy vagyon, kénban is nagyban vagyoc, ilyen három dolog egy s mind florítot, czoda hogy meg nem haloc.

Soha mi lehesse Symakos felele, en el nem itélhetem Tudod régh től fogva jó barátod voltam, ne titkold el en töllem, Talám okossággal még módgyát talállyuc, csak ielencz meg énnekem.

Iephtha monda néki, nem iuté esedbe, mit en fogattá vala, hogy áldoznám néki, ha Isten ferenczét nékem az Hadban adná, Vay ha ily bolondúl nem állottam volna, dolgom most jobban volna.

Ebben nincz mit tennem, est meg kel állanom, házamot kel vestenem, kiben reménsegem, és jó keduem vata, ást kel nékem fel vinnem, Egyetlen eggyemmel Iphise m véréuel kel magamat mentenem.

Vgyan meg iyede Symakos hogy hallá, s monda erre Iephthának, Ást áldozná dé meg mi búkséged tarttya, mi vétke Leányodnac, Ez volté az oka, az mi martá béled, ninczé más módgya annac?

Nincz semmi mód ebben Iephtha monda néki s nem is nyúghatic lelkem, Méglen házam népét átkozot kezemmel im mind el kel vestenem, Az után ha lehet, ily rút áldozatért magamat sem feleylem.

Oh menybeli Isten, kitől föld és Tenger, mindenec vgy rettegnec, Ha valaha főual vagy czelekedettel foglaltam feliségednec, Most halgas meg egy s, adgyad hogy ellenfégye végét éltemnec.

Adgy hadat Wt Isten hozd vissza az Ammont, adgy ellenféget nékem, nem kel győzedelem, semmit ne adgy nékem csak halált hoz énnekem, bár ezer fegyuerrel, bátor

17
bátor ezer sebbel, csak őlyenec meg engem.

Auagy nám kezedben Menyűtő kő vagyon, űs aual meg engemet, Ha még h à sem elég, ha gyilkos vóltómra még sem éri végemet, Hísem vagyon Pokol, meg érdemli bűnem, vesd Pokolra feyemet.

Nagy dolog mit állasz Symakos felele, nem iò hirtelenkedni, Illyen nagy dologban háboru elméuel, nehez tanácsot foglni, Ha ily bús nem volnál, könnyeb volna erről barátoddal végezni.

Mikor ember czendez, nincz oly gondolattya, akkor iob tanácskozni, Ha fűue másút iár, nem fer az fűlbe, akar mely iót mongy néki, czendesicz le magad, az vtán iob látunc mit kel ebben gondolni.

Tökélet dologban nem hasznos az tanács, néki Ieph-ta így szólà, Sőt ki űdö mulua barattyát biztattya, csak banattyát vyíttya, Az iò oktatálnac az dolog kezdetin, nem végén vagyon haszna.

Még h el nem végested Symakos felele, még hátra vagyon dolgoz, még vagyon mód benne, hogy magad meg gyógyicz, csak ne légy álalkodot, Ha Pálnac így tettet talam Péter bíró iob helyre vísi dolgoz.

Egyedűl egy ember vgyan csak egy ember, minden dolgoz nem érthet, Hogyha más iámborral fándékát nem közli, magánac nagy kárt tehet, Mennél nagyobb dolgoz, hísem annál inkább napra kellene vened.

Poklul tőt fogadást ha meg fordíthatnác dicziretedre léßen, Ha tanácsis mongya hogy ezt végre vígyed ottan ő bűnőc léßen, Ha kárt vallis ember ebes ember vtán, iob hogy bolondà légyen.

Ha penig á fűklég minden felől ebben vtadat által állya, Az kítől kérdettél, semmiben az vtán dolgozat nē fűdhattya, De ha temagadtól kezded est végezni, minden ember rutollya.

Igy biztattyá vala Symakos barattyát, noha nem használt vala, Czak mi lehet vala búkségne cideyén, örömeft foglál vala, Az mi lehet vala barattyá veséllýén igen buskodic vala.

Immár halgassátoc íámbor Papnac dolgát, Irás magyarazását, Az ió Pástoroknac veséendő luhokért búbeli faydalmokat, némely gorombánac az el fánt dologban czoda általkodását.

Symakos hogy látà, hogy semmi intése barattyánál nem fognà, Gondola hogy az Pap talám fent írással nagyobbat használhatnà, Nem késéc siete az úton mentében imígy törődíc vala.

Nem tudom mellyiket keserűllyöm inkább, az Attya im el kábúlt, Semmi ió tanácznac helt adni nem akar, bele nem tudom mi búit, Gyilkossággal akar lstenne c foglálni, oly igen meg bolondúlt

Illyen fíep Leánnac illyen fíep korában vesélsét ki nē fánnà, Iob volna hogy az dōgh bár le verte volna, vagy rablágra ment volna, Hogy sem mint egy barmat búne boczanatért Attya meg ölte volna.

Halhatatlan dolog az mít czeleke fíic, terméftet ellen vagyō, Nincz oly vad Oroflány kit kegyetlen séggel ebben meg ne haladgyon, Hogy sem mint lephtánac vala ki gyermeke, bár inkább őkre lenne.

Igy besélget vala Symakos magában, azomba Paphoziutà, Pap ez dolgot értuén, kōntōlét raggadá, Symakossal indulà, Hallác azonközbe, hát lephta magában így imútkozíc vala.

Oh Nap, oh fényes Hóld, oh drága Czillagoc, Réghi Atyác és Sentec, áldot ortzátokat kérlec dughyátoc be, én reám ne nézzetec, Atkozot áldozat, hogy ne ferteztesse az tū fent fíemeteket.

Te peníg somyu föld kiuel Leanyomnac vérét maid meg

19
meg ítatom, Hasadgy meg előttem, nyely el addig engem
mígh leánt meg nem ölem, Czak Hoher ne legyen, adgy
úrat csak nékem, Pokolbanis el lakom.

De mit mondom Poklot? elég őrdőgh vagyon élté-
benis en bennem, Sír egy felől lphís, más felől ír Anyya, 150
hogy ne bánnyam, hogy túryem, Hogy bánhassam peníg,
hogy hűtem meg seghyem, vagyō nagy kin en bennem.

Az Pap hogy est hallà, állà mingyárt néki, Szeretō
wram monda, Sírás annac helyye, az ki az seb körül az
tapogatást bánnya, Az ki sem előfer más ember intéfét,
sem vtól nem fogadgya.

Nyomorúlt légyé te, auagy hogy bódog légy, csak
binte te raytad ál, Ha keuánlagod az hogy torkát meg
messed, ellened senki nem ál, Ha bánod halálát, meg had-
gyad életét, ezis te kezedben áll.

Sőt Isten boczássa, fabad csak azzal vagy hogy ötet
meg ne bānczad, Ninczen néked módod sem hatalmod
arra, hogy segeñt felkontzollyad, Mellyet az terméset,
az kegyes szeretet, tilt Istenis vgy tudgyad.

Mindennec előtte á fent Anya belénc az terméset
óltotta, Nem csak belénc pedig, hanem mind Vadakba,
Halakba, Madarakba, hogy fiát szeresse, minden állat tar-
cza, táplállyá és meg óya.

Est peníg az Isten őnnőnmaga belénc ennekokaért
atta, Hogy erőnc s iō kedutunc mi bennetunc légyen,
magzatunc tartafára, hogy mind touáb touáb nemzetseg
terüllyen, vége ne legyen soha.

Sőt még őmagátis hogy Attyánknac hiyuc az Isten
a fent keuánnya, Kic fiat neuelnec, mely igen szeresse, az-
zalis bizonyittya, Még az barmokbanis est az indula-
tot minden semmel láthattya.

Mi peníg emberec, kiknec ember fűuet kellene
hogy viselnénc, Hogy ily draga neuet az kiuel monda.

tunc, inkább megérdemlenénc, nem illenec hozzánk, hogy az vadaknál is rettenetesbec lennénc.

De nem elég bűn ez, hogy mérgesec vagyunc, hogy gyakorta vért ontunc, Ha gonofit miuelűnc, hogy Isten akarta átkozattac aſt mongyuc, hogy ember véreuel töt áldozatokban gyönyörködíc aſt tarttyuc.

Oly babonás népet ſoha nem hallottam, ſem ben az Egyptusban, ſem Affyriában, maga az ördög nec vadnac nagy rabſágában, Magzattyc véreuel hogy az Báluá-nyokat réſegitöttéc volna.

Az mi Iſtenűnk nec ilyen áldozattal nem hogy ked-űét találánác, Az Tulkoc vére is nem kedues ő nálla, ha iám boroc nem volnánac, tiſta ſent életet, ha néki mutatnánac, aual ſokat haſználánác.

Sem Bakoc, ſem ökröc, ſem Iuh ſem Görlítze, ſem Galamboknac véri, Hanem csak kegyeſſeg, ió lelki íſme-ret, igaffág kedues neki, az ki az félűel magát ielengeti aſt örömeſt el veſi.

Nem nyughatéc ráta, Papnac azért lephta illyen mó-don felele, Hogy im aſt beſélled hogy nem kedues néki ſemmi állatnac vére, mi dolog hogy nekűnc az áldoza-tokról Törűént adot elöncbe.

Nem azért, Pap monda, hogy ő vagy Boryu húſt, vagy Bárány vért keuánna, Hanem csak hogy minket engedelmeſſegre az által tanítanà, Hogy Attyánkfiához főſűényec ne lennénc ez abban keuanſága.

Iephta íſmet monda, fogadáfát minden tartozic hogy meg állya, De lehető dolgot Iſtennec fogadgyunc az Pap rea igy ſóla, Iephta monda, immár kéſő aſt gondolnom, ez elöť ió löt volna.

Iſtennec Törűénnye, eleinc ſokáſa, mindenkor aſt mutattya, Hogy ha ki fogadáfát az Iſtennec téſen, aſt heá-ba ne hadgya, ebben en egyebet nem mérec művelni, mert

mert esküvésem tarttja.

Az Pap erre monda szabadé igirni, az mi bűn megadnia, Auagy mond meg nekem, hogy fiad le vággyad, de mellyic törvény tarttja, lephtha monda néki, hogy saunknac álljunc, Isten aſt paranczolja.

Ha fogattad volna hogy az Isten könyvét belé vetéd az tűzben, Meghallanádé aſt monda az Pap néki, lephtha erre felele, bolond ember volna az ki ilyen dolgot az Istennek igirne.

Hogy ha à ſent Könyvet, az Pap íſmet monda, el nem méred ſaggatni, Mi dolog hogy az mi à ſent könywben vagyon, mérſ az ellen művelni, akar elégeſſed ſ akar meg ne tarczad, mind egy ennec az bűzi.

Aſt penig iól híſem hogy nem tagadhatod hogy irásban nem volna, Hogy az Isten tilttja, hogy embert ne öllyűnc, mert aſt igen vtállja, Sőt egymáſt hogy óiyc az Törvényis hadgya, terméſetis aſt tarttja.

Erre lephtha monda, nem csak formayát kel az mi dolgunknac nézni, Hanem ſándékát is az ki czelekedic illendő tekintetni, Io ſándékal ember akar mit műellyē, mind kedueſſé teheti.

Az Pap íſmet monda, mint ſódból íſmerem eſt akarád mondani, Hogy bűn gyűlöſſégből, de Iſtent kedueſt ſabad embertis ölni, Mint ha te nem bännád ha ki ſerrettébe véred kezdene venni.

Ninczen exceptio az Isten ſaúában, nemis illic ő hozzá, Hogy mit egyſer meg tilt, másſor meg engedgye, ſ neked lincz modod arra, Hogy vezetéket tarcz à ſent Törvény mellet, csak egy magyarázattja.

Az io ſándéc kedues csak őmagábanis mikor nincz erők többre, De ha erők vagyon, illik hogy aſt minden io dologban ielencze, mint az édes fánac hogy lehető volna hogy vad gyűmölcsze lenne.

Ha

Ha akarfi áldozni, hogy Isten meg tartot, iő dolgot fándékozol, Hogy ember hufáual tort czinály őnéki, ninczen íráfuncarról, ezak ne fesuénkedgyél, vagy on iő fólí barmod, írást adhatuncarról.

Hogy ha felfegénec ily nagy iő tétéyért efi semminéc álitod, Sok kigyo, foc béka, foc Farkafoc, Sárkány vagyő emberben tudod, Ez féle kőlykek nec fed nyakát, te bened nem tehetz keduesb dolgot.

Az felet előtte az mint iobban lehet fűuedet kí tericzed, Nagy foházkodással, fűadnac tulkait eleibe ielenched, Alázatossággal iám bor életeddel estue s reggel kőfőnczed.

Ha igen nagy dolgot akarfi czelekedni nagyob ennél nem lehet, Efi hogy el végezod, ismet elől kezdhetz, meghis el nem végezod, hanem mind éltedben, czak hogy ügyekezzeél, mind iobban iobban léfen.

Nem kel az iő fűuet gonofban mutatni, nemis kel afitilnűnc, Hogy az hituánfagot iő ügyekezettel iő dologgà tehesűc, Sőt mennél iob fűuel rutfagot műuellyűc, annál bűnesbec vagyunc.

Erre Iephra fólà, nám Istenis néki meg paranczolta vala, Hogy Moria hegyén immár vénkorában Iſaakot meg áldoznà, Attyais Iſten nec nám engedet vala, fegyertis fogot vala.

Hatta de nem hatta, az Pap néki monda, tudgyuc hogy paranczolta, De az ki őnéki hogy fiát le vághna, az előt mona vala, vgyan azon Iſten hogy meg ne bántanà ismet meg hatta vala.

Iephtha meghis monda hogy ha nem ferette hát miért paranczolta? Monda az Pap neki, nem hogy vért ihatnéc, hanem czak meg próbálta, hogy minden az vtán engedelmefféget Abrahámról tanulna.

Ebből meg mutatta hogy az vér ontásban néki kedue nem

ue nem volna, Hanem csak à fűvet és az fő fogadást emberektől kevéanna, Az Kos halálátis az ilyen iámbortól elégh gyanánt fogadna.

Czodálkozom ráitad ió Plebanos Vram mōda lephata az Papnac, Nám az Isten hadgya hogy fogadást tegyűnc s néki is állyunc annac, még meghis dorgállya az ki későn fizet, ki meg czallya iay annac.

Az Paperre szól, tul lőtréc de meghis ide áll az áyáual, Az ki képtelennel az Istent kínállya, ninczé bolód-ság annál, Eiyel látot álmot, hituán gondolattyát, bizonyíttya csak azzal.

Vagy fogattad vagy nem, de gyilkosságodban okúl Istent ne vessled, Ne mond hogy ő hatta kegyetlenségedet, à fent Vrra ne kenyyed, Az ki latrot gyűlöl, gonof fokást vtál, nem feret ezért hidgyed.

Egy az Isten flaua, ez penig igazság, ninczen változás abban, Nem bonttya fel az mit egyfer meg irattot, ninczen Róka lyuk abban, Sem balra sem iobra, sem elő sem hátra, hanem csak egy vnumba.

Mint egy tzélra nékűnc, csak arra kel néznűnc, tanczot abból vennűnc, Mint egy éghő győrttyát előtűnc ast tarczuk, nem hádgy el tévelyednűnc, Ha mikor el esűnc, vgyan arra téryűnc, ismet eligazodunc.

Czak meg czalod magad, csak bünt hof magadra, bizony így el nem mosod, ha bűnnel az Istent engeftelni kezded, bizony inkább boffontod, Meg lásd lephata Vrá, kegyesség sinéuel meg ne bānczad Vradat.

Az mit ő meghagyot ast fereti Isten, az mit feret meg hatta, Bár ió fűből legyen, de az mit nem hagyot nem viheted őt arra, Tőruény ferént valo áldozatot keduel, az ellent mind vtállya.

Noha az Istenhez valo nagy ferelmet fűvet mutatya vala, De hogy tisztí kiűd az Papoc dolgában magát

átotta vala, Tuddé mint íárt vala Azarias Király, tuddé mint lakolt vala.

En az tanács azért iól meg lásd mit művelsz, barátid fiauát fogad, Hogy mikor Istennel békélni akarnál, inkább ne haragízzad, Nem az mint akarod, hanem mint akarya magat törvényhez tarczad.

Nem kelt több főerre ió Plebanos vram, Iephta fiola az Papnac, Illyenec az Papoc csak magokat vetic tudományokat hánnýác, Aft tarttyác hogy csak ők emberec, egyebet mind bolondnac alitnac.

Maga tekincz meg csak ők inkább bolondoc az felet mind káromlóc, Mert a fentseg dolgát, eleinc szerzetit, drága ió vallásokot, Semmi fele ember eléb meg nem unnya, mint mostanis az Papoc.

De az segény kösség mint hogy nem igen bölcz, alnakfágot sem tud ő, Erőssen meg tarttya az mit ő meg kaphat, nem ágyaskodik ám ő, Az mit ő felfogad, nem tétouáz abban, erőssen ál mint egy kő.

Köfítetec az bölczeb, az ki nagyob rauas addig efeskedétec, Az ki sem fén vestő, az ki palástolo, ebbe mind tű hozátoc, Az ki bűnét főual el tudgya ütetni addig magyarázátoc.

Ollyan tű dolgotoc, De mérem mondani hogy ha kinec az kedue, Hogy fiát iámborrà, kegyes életűe Isten félőué tegye, Oskolában ötet bölczesség tanólni sockáig ne engedgye.

Láttýuc aft semünkel hogy annál gonozbac annál Istentelenbec, Mennél deakfágon több ideig laktac tudományba neueltec, Még h másnakis aual iámbor együgyűnec igen sokfor kárt téfnec.

Bízony mondom, az Pap Iephtánac felele, tudakoson beszéllesz, Ha bölczességednec ellene nem vólna, várfa had folyác enis, Papokra, bölczekre, im mint haragut-
tál

25
tál s im mely bölcz Papul feddeſi.

Aſt tudodé hát te, ha Papokat Iſten bölczefégért meg veri, Hogy az Pórokatis az tudatlanfágért ſinte vgy meg nem veri, Húnd be csak à ſemed, az igaffág előt, meg látod ha el tſüri.

Ne adgyon bár ſoha, nemis ád iól tudom oly údot az Vr Iſten, Hogy Királyunc nekűnc paraſt ember legyē, tanító meſter legyen, Hogy ióról gonofia, igazról hamisra minnyáyunkat ne vigyen.

Sem Czáfár aſt ſoha, ſem Vr nem teheti ha tſűzzel gyutanáis, Hogy hamisfág ióuà, iò hamisà lenne, ha köſſég tartanaís, Egy képű az igaz, nehez őrh meg őlni, ha Király haragſzikis.

Mennél gazza ember, annál inkább magát valami nec álittya, Ha mi kérdés eſic homályos dologról, más ſayából ki kapyra, Aſt véli hogy ſenki iobban feytegetni aſt nállanál nem tudgya.

Aſt ſem tudgya mit őt; vagy mit régen hallot, hanem csak hitten hiſi, Az mit penig tanólt, vagy tők, auagy turo, mind egyaránt el költi, Meghis vak vóltára az igaffág dolgát ő akarya vezetni.

Mint az kít hideg lél, valamit meg eſic, minden édeſ nec rettzie, Az ilyen gorombác már ſinten olyanoc, az iò izz meg nem érzic, Az nyulós búdős bort, azért Maloſanál ſokkal inkább dicziric.

Az kítől illenéc hogy tſűtanólnátoc, oktatni akarya-toc, Kihez halgatnátoc ſűkſég volna nektec, elé nem bo-czattyátoc, Vgyan ſán ſándéckal hogy hayot tőryetec köſſiklát aránzatoc.

Mint Iſten keuánnya, Tőruénben meg lellyűc, ele-inktől értettűc, Az igaz kegyeſſég, az igaz vallásaz, hogy őtet vgy tiſtellyűc, Az mint te költeted emberi ſerzettel, keduét néki nem lellyűc.

D ij

Vala-

Valamint s' vala hogy, még his lephta monda, de mind kedues önéki, akar mit miuellyőnc, csak ió főből legyen vgyan ió neuen vesi, Mert vgyanis nem aſt az mit mi adhatunc, hanem főűűnket nézi.

Az mit tū igaznac egyűgyűnec hitoc az Pap lephtanac monda, Nem mind ſinte olyan az mint tū tarttyátoc ſőt bolondſággal rakua, Mert tū ſemeteket be dugua tarttyátoc, igallſág lámpafára.

Hogy minden űdőben vakſágban legyetec, még h délben ſe láſſatoc, Kic mikor ſeketét feyerré tehetec, bölcz dolognac tarttyátoc, Igaz hogy az volna, mit gombác tartnac, hitetni akaryátoc.

Higgyűc el hát aſtis hogy az tűzből vizet, vízbőlis tűzet tehet, Fából kővet, kőből viſont fát csinálhat, hólat eleueníthet, Ha aſt nem teheri, az igallſágonis erőſſakot nem tehet.

El ió még h amaz nap, az mely Földet Meñyet, mindeneket meg éghet, Az ſent igallſágnac csak kis cickelésis ſemmi erőt nem vehet, Az Iſten törűénye öröcké meg marad, ſemmi ellen nem tehet.

Legyen bár tiétec minden bölczefűegtec végre monda az Papnac, Kic aſt alittyátoc hogy ellő tántzoſoc, tánác adásban vattoc, Akar en felöllem még h ſemeteket is, ha tettzić ki tollyátoc.

Inkáb akaroc en egyűgyűen élni, bár bolondnac hiyanac, Pimponia módra hogy ſem beűelleni, csak lámbornac tarczana, Tanáczodban azért bátor nékem ne adgy, nincz kellettű it annac.

Igen paraſt modra lephta beűél vala, ió ſőt nem fogad vala, Magát Iſten előt s' mind emberek előt Pap meg mentette vala, Többet az Malomba nem hegedűlt vala, el dolgára ment vala.

INDENEC meg hallýac vtólſor im-
máron ſollyunc Aſſony buáról, Szerel-
mes Anyáknac édes gyermekekért ſűuec
ſakadásokról, Vgyan or Iphifról, kegyes
ſerelméről, keſerues haláláról.

Symakos hogy látà lephta bolondſágát inkább el bu-
ſult vala, Igen nagy ſietue Annyát az Leánnac ſóual
értette vala, Egy által beſéddel miként volna dolgot, né-
ki meg mondta vala.

El hala az Aſſony mint egy agyon ütöt, csak el ba-
uadot vala, Két ſeme el döllet, ſayát el tartotta, mint fá-
ban vér nem vala, vgyan nagy ſockáig nem ſolhatot vala
könyue ſem ered vala.

Hogy meg eſedhetéc, tekinté Leanyát, könyue alá
czordula, Minapi álmais, előbi buyais ottan eſébe iutà,
Két kezét feyére kapczoluán, ſen ſóual ily iaygatáſt
tött vala.

Oh ſerelmes fiam, drága ſép Iphifem, leánt czokol-
lya vala, nám minden örömem heában volt nékem, im-
már aſt ſántam vala, Miként alkoffalac, mint házalicza-
lac, ſerenczéd várom vala.

Aligh hiſem vala hogy oly üdöt éryec, hogy örömed
láthaffam, Hogy iám bor Vraddal békés lakátodon, ma-
gam gyönyörkötteſsem, Edes magzatímban ſép vno-
kaímban ſűuem vigáſtalhaffam.

En aſt vélem vala hogy te léſ ennékem vénſegem-
nec gyámola, Soc nyomoruſágban meg épet lelkem nec
hogy léſ vigáſtaloya, ſoc édes álmaim kiker láttam ról-
lad, eſenec mind heában.

Képtelen dolog ez, oh ſelſeges liſten, illyent en nem

D új

hallot.

hallottam, Sok nyomorúságot noha immár láttam, sokat
meghis kóltoltam, Az gonosf ferencze mely nagy fene-
képpen kegyetlenkedic raítam.

Oly helyen kezdette, hogyha el végezi, mindent
el végez egyben, Ez eggyetlen egy vólt, más gyönyö-
rűségem sem vólt sem léssen nékem, Ennyire még senkit
soha az nyauallya meg nem czuffolt mint engem.

Bódog Anyác azockiknec gyermekeket vagy gonosf
ellenlége, Vagy fegyuer, vagy éhség, vagi dög halál mér-
ge, semec elől el vótte, Noha méltán sir nac, meghis nin-
czen bűnőc, másra vethetnec érte.

Kire nehezellyec: én sem ellenlégre, sem dögre nem
vethetec, Mímagunc fegyuer, mímagunc mirígye fe-
relmes gyermekünknc, Ezer gonosfágoc, ezernélis
többec, ez egy dologban esnec.

Vram gyilkosà lőt, Vram hoherà lőt, leanya henge-
rè lőt, Fertelmes óltáron siralmot ennékem, idegen dol-
got fogot, Atkozot áldozat, vtállatos bárány, Pogány
fokás vagyon ott.

Az lstenért Vram hogy ha ást el hífed, hogy sent l-
stenűnc vagyon, hogy sent áldozattyát, hogy sentül
műuellyűc ha ily törűenyűnc vagyon, Az lstenért kérlec
hogy Pogan fokásra te sűued ne indullyon.

Ha penig ást tartod hogy ió keduet találš te kegyet-
lenlégeddel, Hogy az mi lstenűnc emberec véreuel, v-
tálatossággal él, Kérlec hogy engemis lphíssimmel eg-
gyűt ez világbol törűly el.

Többet fegény asszony ackor nem folhatà sűuét bá-
nat el foytà, Lábán nem álhatà térdére borulà, erőssen
zipogh vala, Vra keferuesen ezak lassu beféddele rea így
felelt vala.

Elég bűn ennékem annélkülis volna, bátor ne zu-
golodnál, Az féle haraggal nem használš most semmit,
tób

több bűt hős inkább aual, Azért ugyan intlec, hogy iő Art-
tyámfia velem ne morgolódgyál.

Minden nyomorúság ki emberen esic, elég nehezen
tettzic, De nincz soha nagyobb mint kic ártatlanul az
nyauallyát szenvedic, Az kik érdemlettéc az miben este-
nec, még his jobban tűrhetic.

Világ hi emberen nagyobb keserűség az miénknél né
lehet, Mert az nyomorúság, az kiben iutatóc halál nélkül
nem lehet, Ártatlanul penig aşt kel szenvednetec, senki
rátoc nem vethet.

Mert lám sem nyomorult en vgy nem lehetec hogy
gyilkos is ne legyec, Sem gyilkosságot vgy né végez-
hetem hogy bűtis ne szenvedgyec, Bűnöm karuallással,
károm síralommal hogy egybe ne rackodgyec.

El kerülhetnéd aşt bizony ha akarnál Vránac aştőy
monda, De vgyan iól látom hogy erőuel még rá, mert
senki nem haytaná, Vra néki monda: Váiha az fogadást
fel hadni szabad volna.

Atkozot fogadás nem kedues Istennel, aştőy ismet
igy szólá, Vra visont monda, vay hogy diadalmot, hogy
iő szerenczét ada, Abbol meg mutatta, hogy az mit ígír-
tem iő neuen vőtte volna.

Ne ígirted volna aştőy néki monda, mert nem ígír-
hated vőlt, nékem résem benne mint finte tenéked, tu-
dod köz gyermekűnc volt, Néked megárlanod szabad
volt, ennékem óltalmaznom sem hagyod.

Sőt ha meg látnák is, törvényis ki lelne hogy sokkal
méltob volna, Hogy édes Annjánac az ki óltalmazna
lelke gyermeke iutná, Hogy sem kemény búuú kegyet-
len Attyánac, ki segént fel kontzolja.

En ily sokást láttam mi keueffet éltem, de bár ne él-
tem volna, Fel serdült leánról Annja híre nélkül még
iőt sem végez Attya, Ha Férynec adgyák is, köz taná-
czal

czal élne, eggyic el nem adhattya.

Miczoda társaság az mi házasságunc, ha nincz igazság köztűnc, Mint egy kegyetlen Vr, nem mint idő házastárs, hatalmaskodol raitunc, szabadságot sem hatz nyomorúságunkban életűnkéről hogy folyunc.

Ast hiszem hogy ebben, mely vitéz ember vagy mutatni ast akarod, hogy még meg sem rettenst, mikor magzatodnac testét kardal moczcondod, hogy mind el alhatod, bátron el nézheted, mikor vérét ki ontod.

Oh kegyetlen ember csak semétis érte lám meg sem hunyorította, Mégkérkedic velle hogy minden dicziry, mástólis ast keuannya, hogy gyilkosságaért io ember nec tarczac, csak mind ez akarattya.

Ha tenéked nem kel, ha Sárkányá löttél, nékem édes gyermekem, Az tennen véredet ha te meg vtálad, nékem meghis ferelemem, Ha te megh dühöttél, akar csak ennékem enged meg had ferelessen.

Tudod bűn ember nec vtálni magzattyát, nagyob bűn meg nem óhni, De mindennél nagyob az kihez bizhatnéc Attya miat el vesni, kést volna meg halni az oktalán vadis, hogy sem mint ast miuelni.

Ha ostroznunc kel volt ez dologban, velem nem igazán ostroztál, Mint keduedneckellet köz iót vestegetted, nékem semmit nem hattál, Búba, siralomba, nagy nyomorúságban im elégbe útátál.

Oh kőszáltól fakat, oh fa termésfettű Vadoc teyén taratot, Vassal, kouacz köuel hogy ilyen fene vagy, az te fűved rakodot, Talám egy czep vériski embertől volna te beléd nem adatot.

Ki látta hogy csak egy könnyue czeppent volna, maga minden ember sir, Enmagam, leányom, idő attyamfia, senki magával nem bir, Edes gyermekénec vérere somiuhult, gyilkos meghis mennyit tőr.

Hogy

31
Hogy nem látz ah veszet leányom , eregy el, főuem
hamar hozzáya, Effél térdeidre, könyőregy előtte, ha va-
lamint meg főanna, főual sírásoddal fene vas elmeye hoz-
zád ha meg lágyúlna.

Igy sir vala Affőny, Várást azonközbe az hír tob-
ban el telé, Az kít íáték főnac az előt tart vala , minden
ember el hiué, Sípőót, hegedűlést, vig lakodalmokat min-
den ember le téué.

Czak el álmeikodnac, czak főuel czouálnac, vagyon
oly nagy főankodás, Eggyic főmfédőből másíkba futó-
zás, oly igen nagy futogás, az egész Varafon főllel min-
den háznál czoda nagy főmorkodás.

Iffiac, affőnnépec, gyermekec, leanyoc minnyayan
főrnac vala, Soka meg nem értic de hogy többít látryác
ottan fakadnac vala, Mint ha minden helyen halotas ház
volna, oly nagy kefergés vala.

Mint egy nagy czudára , mert vgyanis bizony elég
nagy czuda vala, Vízákrol, piatzról, minden fugolyat-
ból oly nagy rohannás vala, Ki elől ki vótól, mind főgény
mind bódog, vduar házhoz fút vala.

Mégh kifőldekről is kic hallottác vala, mind be gyűl-
tenec vala, Sántalan főőő nép mint egy wr torára be ta-
karodic vala, Mennél többen penig főőőőő nec vala, an-
nál főomorúb vala.

Mint ha mindeniknec feyét fettec volna, neha hal-
gatnac vala , Neha nagy hirtelen fel czattannac vala, ef-
met meg főőnnec vala, Hadnagy leanyánac miként lenne
dolga, czak aligh váryác vala.

Ki váltképpen az kic az előt Iphíssel esmeretesen él-
tec, mint egy falka ray Méh, sírua nagy zengéssel főlton-
ként fel főőőő nec , Vrac főőő leányi minden gyáf ruhában
Iphíshez be menénec.

Ki ki hogy íút vala kezét czapya vala , el főualkodic
E
vala

vala, Oly szerelmes bőckal egymást meg ölelűen, egybe borulnac vala, Az egész háztáya vgyan czattog vala, oly nagy iaygatás vala.

Szemeket megtörlec nagy sereggel Iphis Attya előtt ál vala, Mint egy Isten előtt, édes Attya előtt mind térdre estec vala, finte mint egy Oltárt két kezét meg kapta, ilyen könyőreg vala.

Drága kéncz aranyom, fűlém édes Atyám keferűly meg engemet, Az te két kezédert, nagy győzedelmedért ne oncz kérlec véremer, Ha mi fogallattal kegyelmednec voltam, ne vesesd életeremet.

Mikor kiskoromban nyakadon czűggöttem soc édest attam néked, Ha mi örömed vólt ackoron en róllam, ha mi gyönyörűsēged, Most iusson esedbe, kérlec hogy feleicz el ily kegyetlensēgedet.

Auagy csak telencz meg mit véttem ellened meghis könnyeb seduedném, Maga mi az oka mond meg édes Atyám, miért forduls el töllem, mit véttem ellened, hogy megh semmeddelis nem akarš nézni engem.

Attya néki monda, ártatlan vagy fiam, nincz semmi bűned ebben, Hirtelensēgemmel, bolond ígírettel hozálac ez vesélybe, Téged és Anyádat, az felet magamat mind egy vesedelembe.

Vayha vagy esesben ackor boltam volna, vagy har-tzon vesstem volna, Soc iám bor vitéz közt csak tífte-sēgemre bár le kontzoltac volna, Illy nyomorúságnac meghis halálommal eleit vöttem volna.

Eleterem nem kedues énnékem ez vtán, bár Isten meg ne nyuycza, Eddigis hogy éltem soc keferűsēgnél semmi nem vólt töb hasna, Ha többet élnékis, tudom csak nyauallya ez vtánis találna.

Az Isten híšem lát, kinec ily kegyetlen áldozator ígírtam, Vgy adgyon énnékem töbről töb nyauallyát ez vtán

vtánis érthetném, Ha lehető volna bizony életemet fiam
érted le tenném.

Soha bár főuemről keserues halálot őrócké el ne
mennyen, Pénzemet marhámot, feyemet véretem ha
érted kimilleném, Mert miuel vagyoc en iob ám nálla-
toknál, hogy keuánnyam életem.

Affony néki monda, látom hogy semmiben nem a-
karš böczűlleni, Sem házas társodat, sem tagad véreket,
semmiben tekinteni, Akar csak ez egyben, legh vtólšor
immár ne kezdgy ellenem főlni.

Ha engem igaznac ió házasársodnac valamikor itil-
tél, ha te is ennékem igaz feyem voltál, ha engem nem
gyűlöltél, Kérlec méšársékre leányommal egygűt hogy
engemis fel vinnél.

Szerelmed en hozzám téged arra inthet hogy en bú-
ban ne élyec, Ha peníg gyűlöltél, hišem iob néked is,
hogy előttd ne legyec, Akar miért legyen, csak őly
meg engemet, hogy en touáb ne élyec.

Vra erre főla, elég bűnem vagyoc ez egyben is en-
nékem, Nem illik hogy halált halállal bőuiczec, megh
ez is soc énnékem, Ha mást is kel őlnem, tudom hogy nem
léšen hanem az ennen feyem.

Oh fentšeg, és törűeny, oh nagy ártatlanšág kezde
Affony busulni, az ki gyermekénec testét fel tágollya,
nem méré mást meg őlni, Az leány hogy látà haragyát
Annyánac, nem hagyà többet főlni.

Had el édes Anyám monda ne siry többet, had el ne
šapolodgyál, Nem illik hogy touáb Atyámnal vetődgyél,
had el ne haragodgyál, Más módgyát keressűc, mert az
en dolgomat látom en miképpen ál.

Téis édes Attyám touáb ne győtrődgyél, éry végét
šándekeodban, Aly meg fogadásod. hól ide s hól toua ne
kapy az en dolgomban, Hozzám szerelmedért az en ha-

lálomért ne tibolyogy magadban.

Hogy nem gyűlölségből indultál te erre, hanem szükséged tarttya, Az te busulásod, nagy foházkodásod nyiluan azt ki mutattya, Az felet hogy tudom hogy bűnem nincz arra, azís főuem biztattya.

Ihól vagyoc Atyám, ha mit érben velem, nem mulic azon dolgoz, Ha az en véremmel valamit használhatz, ha mit az szükség hozot, Atyámért, hazámért örömezt meg haloc, nem kimillem magamat.

Tégedis en intlec Afszonyom szép Anyám, hogy ez ne buskodgyál, Atyámal en értem az en holtom után háborun ne alkodgyál, Mostis azt akarnám, hogy többet önéki en érettem ne folnál.

Meg haloc testemben, tudom de lelkemben az valahol en lébec, Nagyob gyönyörűség ennékem nem lében mint ha ily dolgot értec, Hogy nagy bódogtságban, egymás szeretben ez Világon éltetec.

Inkáb háladással tartoznám én néktec, hogy engem neveltetec, Bánnám ha miattam meg háborodnátoc, egymást nem halgatnátoc, Vénsegnec ideyén az en halálomért egymást busitanátoc.

Isten atta volna, maga bűn keuánni, Annya erre így sóla, Ez végre bár inkább ellenség kezéből ne meneketűnc volna, Bár mostis ő bírna, bár nyakunkon vőne, bár az Ország rab vőlna.

Hafogoly volnális tudom még his élnél, ilyen módon nem vesznél, Ha veszned kellene, ellenséged miat, nem Atyád miat vesznél, Nyomorult szolgálattal iób lőt vőlna nekűnc, az fényes szerenczénél.

Sőt ellenségeitket Isten meg büntesse, monda leány Annyinac, Mi pedig örömmel az en halálomban köszönyűc meg az Vrnac, Hogy minket meg tartot, hogy meg atta látunc, romlássát az Ammonnac.

Leány

35
Leány okos fiauán Attya felindula, monda fiam most látom, Mely nagy bűnt műveltem, mely kárt en hazámra, kegyetlenséget hoftam, Hogy ily bölcz leántól gombafíg miat, magam áruáitottam.

Inkáb enmagamat ezennel meg ölem, véget érec dolgomban, Hogy sem bűnöm miat más ártatlan vesűen, iob hogy essem halálban, Hogy en meg maradgyac, ű te penig meg halnál, nincz igazságom abban.

Az ki bolondúl tőr, őmaga lakollyon, ez vtánis ne mongyác, Hogy Hohera voltam édes magzatomnac, feyemre ne kiálczác, Hogy leányom vérét vén feyemért attam, ezentúl is ne hannyác.

Te penig Atyádhoz ily nagy űerelmedért hazádhoz fándékodért, Ely sockáig fiam, vgyanis méltó vagy az te iffiuságodért, Ha töllem nem lehet, fizessen az Isten az te ió erkölczedért.

Ne lágycz űűemet affele beűéddel, leány monda Attyánac, Rám néz az fogadás, engem vár az Oltár, en fizetec az Vrnac, Attyámért, hazámért, ki ontom véremet, nem keduezec magamnac.

Ez vtánis senki az en nemzetemet azzal ne piron-gassa, Hogy vitéz lephrtánac magához illendű leánya nē lőt volna, az ki egy halállal az egész Országot mind meg válthatta volna.

Czak az egyre kérlec az te űerelmedért, meg enged-hed eűi nékem, Tudod hogy gyűmölcszet Istennek nem attam, űerfiat nem ismertem, Bár czak két hólnapig ma-gam had űirassam, hogy ily módon kel vesűnem.

Attya meg engede, Leány társaiual Iphis el indúlt vala, Hegyeken, vőlgyeken oly keűerűes űirást minnyá-yan tēűnec vala, Két hólnap el telue haza fordult vala, Attyánac így űolt vala.

Fogas Atyám, űies, hól vagyon az Oltár : kéűen vár

E iűj

az ál-

az Aldozat, Semmi immár nekem ez Világ öröme, reá
 sántam magamat, Aligh hissem immár hogy végét érhet-
 ném, bánom az mulatságot.

Isten legyen immár édes Anyám hozzád, édes főle-
 im háza, Kiben keduem berént neveltetec vala, nagy vi-
 gan élec vala, Hogy valamely Vrsi ingyen maíd meg ké-
 ret, aít reméllítec vala.

Oh drága Czillagoc, fénnyes Nap, fényes Hóld, kit
 többér nem nézhetec, Szerelmes barátim szép Leány tár-
 saim kérlec ne könyuezzetec, Minden ember nekem im-
 már meg boczáston, Isten legyen veletec.

Az bucuzás után Papoc foghtác vala, Templom-
 hoz vittéc vala, Immár fáual Oltárt el felraktác vala,
 nagy világgal égh vala, Somoru vdeye, vtólso oráya éle-
 ténec ott vala.

Előßer az Leány meg írtozot vala, ortzáya feyére-
 dec, Nem késéc azonnal mint egy piros Rosa ísmet el tű-
 zessédéc, Semét felemelé, népet mind el nézé, ísmet meg
 báthorodéc.

Sántalan sürő nép körülle áll vala, minden ember sir
 vala, Vénec és az iffiac, Annyoc, szép leányoc, vgyan zo-
 kognac vala, Nem vala oly kemény fiut ember az ki ma-
 gát tűrheti vala.

Azonközbe Papoc forgolódnac vala, tistekben iár-
 nac vala, Mészáros Papotis elő hittác vala, hozza öltözet
 vala, Surtzát fel kötötte, hogy maíd végét érye, Kard-
 gy kezében vala.

Ily nyomorúságban az halál torkában Leány bátron
 ál vala, Sem sir, sem könyörg, sem ily nagy főkségben
 főue el nem ayula, Magát nem rángattya, szép alázatosan
 mint Bárány vgy ál vala.

Mint egy erős férfi főuét az Istenre, semét igē fordí-
 tã, Hogy főüzé élt vala, efébe iút vala, inkább bizhatic vala
 Azért

37
Azért az Istenhez halála oráyán ily könyörgést tót vala.

Mindeneknec Vra, az vtán nekünkis, megh kegyel-
mes Istenűnc, Az mit mi vétettűnc, mert tudom vétet-
tűnc, boczásd megást minékűnc, Ez kis áldozatot az mi
erőnc szerént, ved iò neuen mitőlűnc.

Ha lehető volna, hogy ezerber egy nap véremet ki
ontanám, Czak hogy használhatnéc én édes hazámnac, é-
letemet nem bánám, Ha lehető Vram, az Ország bűneit
vedd egyedül én reám.

Azonközbe leány torkát adgya vala, halálra késűl
vala, Leány bátorfagán Pap el reműlt vala, már vgyan
resket vala, Iphis hogy est láta, mit félűr kemény főual
meg riástotta vala.

Aly ide, nyakamat vgy aránzd meg vágni, sokáig ne
győtrődgyem, Attyám az Istennek hogy az mit fogador,
mingyárt érte meg adgyam, hogy Isten haragját vérem-
mel meg kéryem, az Országot meg álgyam.

Az fők vtán Attya magát nem tűrheté, könyue meg
indult vala, Noha mint egy Tigris, mint egy vad Orof-
lán az előt olyan vala, Magát fűdgya vala, rá nem nézhet
vala, semét be dugta vala.

Az Papis magában vgy el iyet vala, oly igen sirhat
vala, Keze sem fog vala, seme sem lát vala, czak alig ál-
hat vala, Fegyuerét fel húza, nyakát meg aránzá, piros
vér ki czordula.

Az nép meg posdula vgyan meg ránkodéc, semét,
feyét le haytá, Soc ideig senki eggyet se főlhatá, oly nagy
halgatás vala, Leány testét fogác, Oltárra fel tőuéc, nagy
illattal égh vala.

Kiki semét törli, hogy tűz meg aluűc, hegyről alá
fordula, Ketten, hárman mennec nagy somoru keduel,
vton beszélne vala, Ki eggyet felőlle, ki mást itil vala,
fokan így főlnac vala.

Oh Ségény kis Iphis mely örömmel Attyát az hadból várya vala, Eoreg embertől is soha seb könyörgést én nē hallottam vala, Illyen idő Serencze im Vr Isten még csak fél óráig sem tartá.

Bezzeg szép Leány vólt, haya mint az arany, mint két czillag két seme, Bizony kár, Vr Isten, ily szép virágában, hogy ily leány így vesse, Ennél több sem vala, czudá-lom hogy Attya Ségénec nem kedueze.

Sidgyamé az Attyát érte vagy dicziryem, Sídhatnám az Leányért, De ímet hogy látom mi ennec az oka diczirem az Országért, Halhatatlan dolog, hogy valaki fiát meg ölte hazáért.

Ki Annyát dicziri hogy ennyi buba is már bódog Anyja volna, Illyen kegyes leánt hogy ő neuelt volna, vgy magastrallyác vala, Némely az leánnac czuda bátor-ságát, Sílly voltát czudállya.

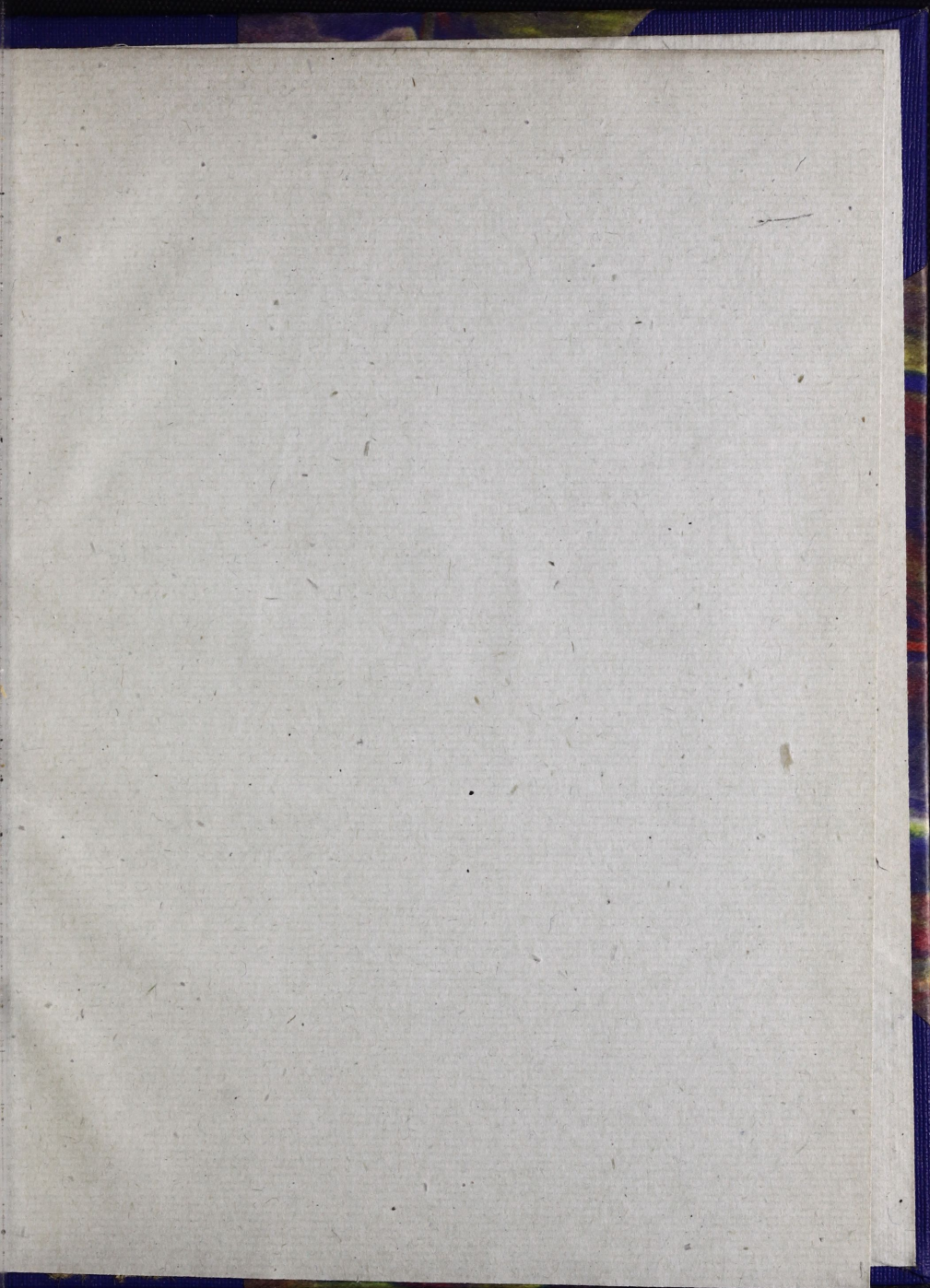
Ségény Anyja othon, mert Vra Templomhoz fel nem boczáta vala, Sírna ha lehetne, de mint assu de fka vgyan el sírat vala Agyában nyegődíc, tetoua tekeregh, vgyan el fonnyat vala.

Ország szép leányi őfue gyűlnec vala, igen bánkodnac vala, Edes barattyoktól hogy el váltac volna, igen sirat-tyác vala, Minden estendőben meg gyáfollyác vala, In-nepet tartnac vala.

Bukananus György est fent írásból érte bőuebben magyarásta, Radnoton laktában Illyefalui Istvan Ma-gyarul montá vala, Hogy ezer öt százban és az kilentz-uenben az estendő sám vala.

Elő részét ennec hogy sűuét ielencze, Nagyságánac mutatya, Az viölő részét hogy Isten éltesse, Attyát meg ne hosszoncza, Isten felő legyen, só fogado legyen, Kis Assonnac ayánlya.

FINIS.

Oh Ségény kis Iphis mely örömmel Attyát az hadból
várya vala, Eoreg embertől is soha seb könyörgést én nē
hallottam vala, Illyen idő Serencze im Vr Isten még csak
fél oráigh sem tartá.

Bezzeg szép Leány vólt, haya mint az arany, mint
két czillag két seme, Bizony kár, Vr Isten, ily szép virágá-
ban, hogy ily leány így vesse, Ennél több sem vala, czudá-
lom hogy Attya Ségénec nem kedueze.

Sidgyamé az Attya érte vagy dicsíryem, Sídhatnám
az Leányért, De ismet hogy látom mi ennec az oka di-
csírem az Országért, Halhatatlan dolog, hogy valaki fiát
meg ölte hazáyaért.

Ki Annyát dicsíri hogy ennyi buba is már bódog
Annya volna, Illyen kegyes leánt hogy ő neuelt volna,
vgy magastrallyác vala, Némely az leánnac czuda bátor-
ságát, Síllyig voltát czudállyá.

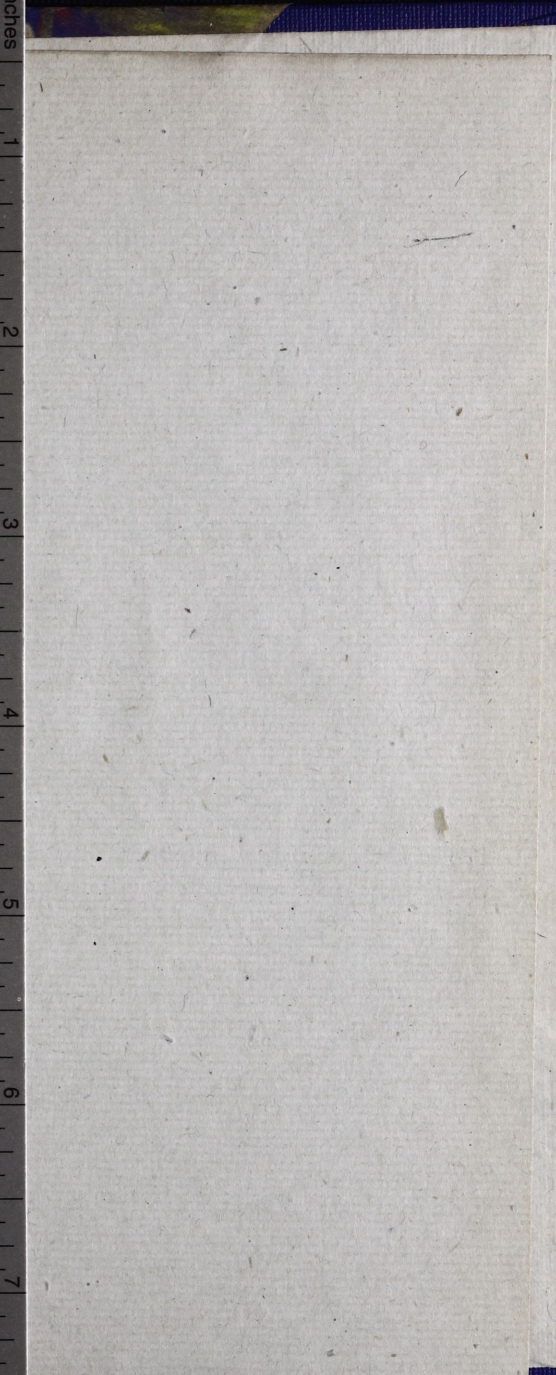
Ségény Annya orthon, mert Vra Templomhoz fel
nem boczátra vala, Sírna ha lehetne, de mint assu deska
vgyan el sárat vala Agyában nyegődíc, tetoua tekeregh,
vgyan el fonnyat vala.

Ország szép leányi őfue gyűlnec vala, igen bánkodnac
vala, Edes barattyoktól hogy el váltac volna, igen sirat-
tyác vala, Minden estendőben meg gyásfollýác vala, In-
nepet tartnac vala.

Bukananus György est fent írásból érte bőuebben
magyarásta, Radnorton laktában Illyefaluí Istvan Ma-
gyarul monia vala, Hogy ezer őt sázban és az kilentz-
uenben az estendő sám vala.

Elő részét ennec hogy sáruét ielencze, Nagyságánac
mutattya, Az viólsó részét hogy Isten éltesse, Attyát meg
ne hofsoncza, Isten felő legyen, só fogado legyen, Kis
Assonnac ayánlya.

FINIS.

Inches 1 2 3 4 5 6 7
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

